

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (UE, Euratom) 2019/1411**z dnia 26 marca 2019 r.****zawierająca uwagi stanowiące integralną część decyzji w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2017, sekcja III – Komisja i agencje wykonawcze**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając swoją decyzję w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2017, sekcja III – Komisja,
  - uwzględniając swoje decyzje w sprawie absolutorium z wykonania budżetów agencji wykonawczych za rok budżetowy 2017,
  - uwzględniając art. 93 Regulaminu i załącznik IV do Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinie innych zainteresowanych komisji (A8-0110/2019),
- A. mając na uwadze, że budżet Unii odgrywa znaczącą rolę w osiągnięciu celów polityki Unii, chociaż stanowi tylko 1 % unijnego dochodu narodowego brutto;
- B. mając na uwadze, że Parlament, udzielając absolutorium Komisji, sprawdza, czy środki zostały prawidłowo wykorzystane oraz czy osiągnięto cele polityczne;

Wykonanie budżetu na rok 2017 i osiągnięte wyniki

1. zauważa, że w 2017 r. budżet Unii był czwartym z kolei budżetem rocznym, w którym wdrażano obecne wieloletnie ramy finansowe (WRF), oraz że wyniósł łącznie, wraz z sześcioma budżetami korygującymi, 159,8 mld EUR, a przydziały w różnych obszarach wyglądały następująco:
  - a) 75,4 mld EUR na inteligentny wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu;
  - b) 58,6 mld EUR na wsparcie europejskiego sektora rolnictwa;
  - c) 4,3 mld EUR na wzmocnienie granic zewnętrznych Unii oraz na reakcję w obliczu kryzysu uchodźczego i nielegalnej migracji;
  - d) 10,7 mld EUR na działania poza Unią;
  - e) 9,4 mld EUR na administrację w instytucjach unijnych;
2. podkreśla, że budżet Unii wspiera realizację polityki Unii oraz realizację jej priorytetów i celów dzięki uzupełnianiu zasobów państw członkowskich przeznaczonych na te cele; odnotowuje w związku z tym osiągnięcie następujących rezultatów:
  - a) w 2017 r. z programu „Horyzont 2020” przeznaczono środki w wysokości 8,5 mld EUR na uruchomienie dodatkowych bezpośrednich inwestycji, co dało w sumie 10,6 mld EUR i umożliwiło sfinansowanie 5 tys. projektów;
  - b) do końca 2017 r. w ramach programu COSME dofinansowano ponad 275 tys. małych i średnich przedsiębiorstw (z których 50 % stanowiły przedsiębiorstwa typu start-up) z 25 państw, które w przeciwnym razie miałyby trudności z uzyskaniem prywatnego finansowania ze względu na wysoki profil ryzyka;
  - c) w odniesieniu do osiągnięć programów zgłoszonych przez państwa członkowskie do końca 2016 r. zrealizowano już projekty finansowane z Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR):
    - wsparcie dla 84 579 przedsiębiorstw, z których ponad 36 tys. jest wspieranych za pomocą instrumentów finansowych,
    - 10,3 tys. stworzonych miejsc pracy oraz 636 nowo zatrudnionych osób na stanowiskach badawczych,
    - 41,8 tys. gospodarstw domowych, w których podniesiono klasę zużycia energii, oraz spadek zużycia energii pierwotnej w budynkach publicznych w wysokości 14,9 mln kWh rocznie,
    - 2,7 mln osób korzystających z wyższej jakości usług zdrowotnych; 156 tys. dodatkowych osób korzystających z ulepszonego zaopatrzenia w wodę i 73 tys. korzystających z ulepszonego oczyszczania ścieków,
    - dostęp szerokopasmowy w 1 mln dodatkowych gospodarstw domowych;

- d) do końca 2016 r. programy rozwoju obszarów wiejskich sfinansowały restrukturyzację i modernizację prawie 45 tys. gospodarstw rolnych;
- e) w 2017 r. ze środków Funduszu Azylu, Migracji i Integracji (FAMI) wsparto utworzenie ponad 7 tys. dodatkowych miejsc w ośrodkach recepcyjnych; liczba miejsc przystosowanych dla małoletnich bez opieki, należących do szczególnie wrażliwych grup migrantów, wzrosła również z zaledwie 183 miejsc w 2014 r. do 17 070 w 2017 r.; do końca 2017 r. 1 432 612 obywateli państw trzecich otrzymało pomoc wspierającą integrację;
- f) Unia przekazała ponad 2,2 mld EUR w postaci pomocy humanitarnej 80 różnym krajom; z unijnych funduszy na pomoc humanitarną wsparto edukację ponad 4,7 mln dzieci, które znalazły się w trudnej sytuacji, w ponad 50 krajach;

Poświadczenie wiarygodności przez Trybunał Obrachunkowy

3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał Obrachunkowy (zwany dalej „Trybunałem”) wydał opinię bez zastrzeżeń na temat wiarygodności sprawozdania finansowego za rok 2017, jak co roku od 2007 r., oraz że Trybunał nie stwierdził istotnych błędów w dochodach za 2017 r., a leżące u podstaw dochodów sprawozdania są legalne i prawidłowe we wszystkich istotnych aspektach;
4. stwierdza, że za 2017 r. Trybunał drugi rok z rzędu wydał opinię z zastrzeżeniem w sprawie legalności i prawidłowości płatności leżących u podstaw rozliczeń, co według Trybunału wskazuje, że znaczna część skontrolowanych przez Trybunał wydatków w 2017 r. nie zawierała istotnych błędów oraz że poziom nieprawidłowości w wydatkach Unii w dalszym ciągu spada;
5. z zadowoleniem przyjmuje pozytywną tendencję, jeśli chodzi o stwierdzony przez Trybunał w ostatnich latach dalszy spadek najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu w płatnościach, szacowanego na najniższym jak dotąd poziomie 2,4 % w 2017 r., który niestety nadal przekracza próg 2 %, ale zmniejszył się o niemal dwie trzecie w stosunku do najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu oszacowanego przez Trybunał względem roku budżetowego 2007, który wynosił 6,9 % dla płatności; stwierdza jednak, że w płatnościach nadal występują błędy, ponieważ system kontroli i nadzoru jest tylko częściowo skuteczny;
6. stwierdza, że tam gdzie płatności wykonywano na podstawie zwrotu kosztów (gdy Unia zwraca kwalifikowalne koszty działań kwalifikowalnych), Trybunał szacuje poziom błędu na 3,7 % (4,8 % w 2016 r.), podczas gdy poziom błędu w przypadku płatności z tytułu uprawnień (które zależą od spełnienia określonych warunków) był poniżej progu istotności wynoszącego 2 %;
7. stwierdza, że Trybunał skontrolował transakcje o łącznej wartości 100,2 mld EUR, co stanowi mniej niż dwie trzecie ogółu budżetu na 2017 r. oraz że dział „Zasoby naturalne” miał największy udział w kontrolowanej populacji ogółem (57 %), podczas gdy w odróżnieniu od poprzednich lat waga działu „Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna” była stosunkowo niewielka (około 8 %);
8. ubolewa, że Trybunał nie zbadał poziomu błędu w dziale 3 „Bezpieczeństwo i obywatelstwo” i dziale 4 „Globalny wymiar Europy”; uważa, że chociaż kwoty w tych działach są stosunkowo niskie, mają one szczególne znaczenie polityczne; podkreśla, że kontrola reprezentatywnej próby w tych dwóch działach ma zasadnicze znaczenie dla wnikliwej i niezależnej oceny transakcji finansowych, a także dla lepszego nadzoru przez Parlament Europejski nad wykorzystaniem funduszy unijnych, oraz wzywa Trybunał do przedstawienia danych dotyczących poziomu błędu w płatnościach w tych działach w kolejnych sprawozdaniach rocznych;
9. zwraca uwagę, że sama Komisja zauważyła, że poprawa wyników w odniesieniu do poziomu błędu w 2017 r. wynika w dużej mierze z wyniku uzyskanego w obszarze „Zasoby naturalne”⁽¹⁾;
10. nalega, aby w przyszłych sprawozdaniach Trybunał przedstawiał oddzielnie, a nie w formie zagregowanej, poziom błędu dotyczący połowów i poziom błędu odnoszący się do środowiska, rozwoju obszarów wiejskich i zdrowia; jest zdania, że takie połączenie różnych dziedzin uniemożliwia określenie poziomu błędu w polityce rybołówstwa; stwierdza, że dziedzina gospodarki morskiej i rybołówstwa nie została wystarczająco szczegółowo omówiona w sprawozdaniu rocznym Trybunału, co utrudnia właściwą ocenę zarządzania finansami w tych dziedzinach; uważa, że aby zwiększyć przejrzystość, w przyszłości sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego powinno zawierać odrębne dane dotyczące DG MARE;

(1) Sprawozdanie roczne na temat zarządzania budżetem UE i jego wyników, s. 81 – „Główną zmianą w porównaniu z 2016 r. jest znaczny spadek poziomu ryzyka w obszarach spójności, migracji i rybołówstwa. W tym obszarze polityki tempa nabiera realizacja obecnych programów na lata 2014–2020, które cechują się niższym nieodłącznym ryzykiem z uwagi na niedawno wprowadzoną roczną procedurę rozliczania rachunków oraz mechanizm zatrzymania przez Komisję 10 % środków z każdej płatności okresowej dopóki wszystkie kontrole i środki naprawcze nie zostaną wdrożone (zob. »poczynione postępy« w sekcji 2.2)”.

11. ubolewa, że w obszarze „Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia”, do którego należy transport, Trybunał nie przedstawia wyczerpujących informacji o kontrolach w sektorze transportu, zwłaszcza instrumentu „Łącząc Europę” (CEF);

Dochody

12. stwierdza, że w 2017 r. Unia miała środki własne w wysokości 115,4 mld EUR i inne dochody w wysokości 17,2 mld EUR, a nadwyżka przeniesiona z 2016 r. wyniosła 6,4 mld EUR;
13. z zadowoleniem stwierdza, że Trybunał ustalił, że w 2017 r. dochody były wolne od istotnych błędów oraz że systemy związane z dochodami badane przez Trybunał były, ogólnie rzecz biorąc, skuteczne, choć niektóre kontrole tradycyjnych zasobów własnych były jedynie częściowo skuteczne;
14. odnotowuje z zaniepokojeniem opinię Trybunału, że działania Komisji mające na celu ochronę dochodów Unii należy uczynić bardziej skutecznymi w celu usunięcia uchybień w zarządzaniu ryzykiem zaniżania wartości towarów importowanych w kontekście tradycyjnych zasobów własnych oraz w dokonywanych przez nią weryfikacjach zasobów własnych opartych na VAT;
15. wyraża poważne obawy, że uchybienia mogą niekorzystnie wpływać na wysokość wkładów państw członkowskich do budżetu Unii; w związku z tym Komisja powinna:
  - a) usprawnić monitorowanie przywozów, w tym stosować na większą skalę rozsądne i legalne techniki eksploracji danych na potrzeby analizowania wszelkich nietypowych tendencji i ich przyczyn, a także bezzwłocznie podejmować działania mające zapewnić przekazywanie należnych kwot tradycyjnych zasobów własnych;
  - b) dokonać przeglądu istniejących ram kontroli i lepiej dokumentować ich stosowanie w przypadku weryfikowania wykonywanych przez państwa członkowskie obliczeń średniej ważonej stopy VAT, które Komisja wykorzystuje do ustalenia zharmonizowanej podstawy podatku VAT;
16. stwierdza z zaniepokojeniem, że DG ds. Budżetu drugi rok z rzędu zgłosiła zastrzeżenie do wartości tradycyjnych zasobów własnych pobranych przez Zjednoczone Królestwo, co było spowodowane nieprzekazaniem przez ten kraj do budżetu Unii nieuregulowanych należności celnych z tytułu przywozu wyrobów włókienniczych i obuwia;
17. z zadowoleniem przyjmuje wszczęcie przez Komisję 8 marca 2018 r. postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w następstwie oszustw celnych w Zjednoczonym Królestwie, ubolewa jednak – w szczególności wobec decyzji Zjednoczonego Królestwa o wystąpieniu z Unii Europejskiej i zwiększonych trudności, jakie spowoduje on w procesie poboru – że wszczęcie postępowania zajęło Komisji ponad siedem lat, mimo że już w 2011 r. zwróciła się do Zjednoczonego Królestwa o wprowadzenie profili ryzyka w odniesieniu do wyrobów włókienniczych i obuwia importowanych z Chin po zaniżonej wartości; zwraca uwagę, że podobne sieci oszustów działają w innych państwach członkowskich, powodując straty w wysokości co najmniej 2,5 mld EUR należności celnych od 2015 r.; wzywa Komisję, aby w przyszłości zajmowała się takimi przypadkami bez wahania i niepotrzebnych opóźnień; potwierdza wyraźną potrzebę większej współpracy między służbami celnymi w państwach członkowskich w celu uniknięcia szkód dla budżetu Unii i budżetów krajowych oraz dla unijnych norm dotyczących produktów; domaga się informacji od Komisji, które produkty są wprowadzane na rynek wewnętrzny bez przestrzegania unijnych norm dotyczących produktów;
18. ubolewa nad rozbieżnościami w poziomie kontroli celnej w poszczególnych państwach członkowskich; podkreśla znaczenie zharmonizowania kontroli we wszystkich punktach wjazdu na teren unii celnej i wzywa państwa członkowskie, aby zapewniły skoordynowane, jednolite i efektywne wdrożenie systemu granic, przy ograniczeniu rozbieżności w praktykach stosowanych w poszczególnych państwach członkowskich w celu zmniejszenia istniejących braków w systemach kontroli celnej; w związku z tym wzywa Komisję do zbadania różnych praktyk kontroli celnej w Unii i ich wpływu na przekierowanie handlu, ze szczególnym uwzględnieniem organów celnych Unii na granicach zewnętrznych, a także do opracowania analizy referencyjnej i informacji o odprawie celnej i procedurach w państwach członkowskich;

Zarządzanie budżetem i finansami

19. podkreśla, że w 2017 r. wykorzystano 99,3 % kwoty dostępnej na zobowiązania (158,7 mld EUR), ale zwraca szczególną uwagę, że wykonane płatności opiewały jedynie na 124,7 mld EUR, czyli znacznie mniej niż zakładano i niż w analogicznym roku okresu wieloletniego programu 2007–2013, co wynikało głównie z mniejszej niż oczekiwano liczby wniosków o płatność przedłożonych przez państwa członkowskie w wieloletnich programach finansowanych z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (fundusze ESF) na lata 2014–2020, a także z późnego przyjęcia przepisów dotyczących WRF i sektorowych; zauważa, że mogłoby to w przyszłości zagrozić wykonaniu budżetu w przypadku dużej liczby zaległych płatności na koniec okresu programowania; wzywa Komisję do zapewnienia państwom członkowskim maksymalnego wsparcia na rzecz poprawy wskaźników absorpcji;

20. jest głęboko zaniepokojony, że w 2017 r. wysokie zobowiązania i niski poziom płatności doprowadziły do wzrostu pozostających do spłaty zobowiązań budżetowych do rekordowego poziomu 267,3 mld EUR (w 2016 r.: 238,8 mld EUR) oraz że prognozy Trybunału wskazują, że kwota ta wzrośnie jeszcze przed końcem obowiązywania obecnych WRF, co może prowadzić do znacznego wzrostu ryzyka braku wystarczających środków na płatności, ale również do ryzyka błędów popełnianych pod presją szybkiej absorpcji środków, zważywszy na możliwą utratę dofinansowania z Unii; podkreśla, że budżet Unii nie może wykazywać deficytu, a rosnące zaległości w płatnościach stanowią w istocie zadłużenie finansowe;
21. wzywa Komisję do przedstawienia uważnej analizy powodów, dla których pewne regiony wciąż wykazują niski wskaźnik absorpcji funduszy, oraz do dokonania oceny konkretnych działań mających na celu rozwiązanie problemów strukturalnych leżących u źródeł tych uchybień; zwraca się do Komisji, aby wzmocniła lokalną pomoc techniczną na rzecz poprawy zdolności absorpcyjnej ze strony państw członkowskich, które mają trudności w tym zakresie;
22. przypomina, że według doniesień Trybunału kwestia zaliczenia specjalnych instrumentów do pułapów środków na płatności nie została dotychczas rozwiązana; uważa, że może to stanowić dodatkowe ryzyko zaległości w płatnościach;
23. wzywa Komisję do zwiększenia dokładności prognoz dotyczących płatności i do wykorzystania doświadczeń z poprzedniego okresu programowania w celu zaradzenia nagromadzonym zaległościom w płatnościach i uniknięcia ich negatywnego wpływu na następne WRF oraz do przedstawienia planu działania w sprawie zmniejszenia zaległości w płatnościach w wieloletnich ramach finansowych na lata 2021–2027;
24. podkreśla głębokie zaniepokojenie faktem, że nastąpił wzrost ogólnej ekspozycji finansowej budżetu UE, co wiąże się ze znacznymi zobowiązaniami długoterminowymi, gwarancjami i zobowiązaniami prawnymi, i oznacza konieczność ostrożnego zarządzania w przyszłości; w związku z tym wzywa Komisję, aby podczas przedstawiania wniosków ustawodawczych obejmujących stworzenie lub dodanie znacznych zobowiązań warunkowych Komisja dołączała do nich przegląd łącznej wartości zobowiązań warunkowych wspieranych z budżetu, a także analizę scenariuszy warunków skrajnych i ich możliwego wpływu na budżet;
25. wyraża ubolewanie, że Unii nie udało się odpowiednio zarządzać kryzysem finansowym i społeczno-gospodarczym z 2008 r. (czego przykładem jest przypadek Grecji, jeśli wziąć pod uwagę niedawne przeprosiny Komisji dla tego państwa członkowskiego), a także kryzysem uchodźczym z 2015 r., który doprowadził do dalszego pogłębienia podziałów w Unii między Północą a Południem i między Wschodem a Zachodem, do zwiększenia nierówności, a także do wzrostu nieufności wśród państw członkowskich, oraz że Unia nie była w stanie odpowiednio zareagować na te kryzysy;
26. ponawia swój wniosek o dodanie linii budżetowej do przyszłych budżetów Unii przeznaczonych na turystykę w celu zapewnienia przejrzystości w odniesieniu do funduszy unijnych wykorzystywanych do wspierania działań na rzecz turystyki;

ZARZĄDZANIE DZIELONE

27. zwraca uwagę, że według Trybunału osiągnięto postępy w ograniczaniu poziomu błędów w obszarach wydatków „Zasoby naturalne” (2,4 %) i „Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna” (3 %), które podlegają zarządzaniu dzielonemu między Komisją a państwami członkowskimi;
28. zauważa, że w 2017 r. Trybunał skontrolował w dziale „Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna” obejmującym płatności w wysokości 8 mld EUR mniej wydatków niż w ubiegłym roku;
29. podkreśla, że podobnie jak w 2016 r. największy udział w szacowanym poziomie błędów za 2017 r. miały błędy dotyczące kwalifikowalności (tj. koszty niekwalifikowalne w zestawieniach poniesionych wydatków, nieprzestrzeżenie zobowiązań rolno-środowiskowo-klimatycznych i niekwalifikowalne projekty, działania lub niekwalifikujący się beneficjenci);
30. bierze pod uwagę, że w sektorze rolnictwa kwoty otrzymywane przez beneficjentów są stosunkowo niewielkie w porównaniu z innymi projektami unijnymi, w związku z czym obciążenie administracyjne związane z koniecznością wykazania prawidłowego wykorzystania środków jest proporcjonalnie wyższe;
31. wskazuje na niedawne badanie Komisji, w którym wykazano, że w latach 2014–2017 znaczna większość organów zarządzających europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi stosowała uproszczone formy kosztów (64 % programów rozwoju obszarów wiejskich w Europejskim Funduszu Rolnym na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)), 73 % programów operacyjnych w EFRR/Funduszu Spójności oraz 95 % programów operacyjnych w Europejskim Funduszu Społecznym (EFS); jeśli chodzi o projekty, liczba projektów, w których stosowano uproszczone formy kosztów, wynosi 19 % w EFRROW, 65 % w EFS, 50 % w EFRR i 25 % w Funduszu Spójności; uważa, że stosowanie uproszczonych form kosztów może pomóc ograniczyć błędy kwalifikowalności;

32. podkreśla, że uproszczenie ustawodawstwa Unii i zmniejszenie obciążenia administracyjnego rolników i innych beneficjentów powinno być kontynuowane w przyszłości;
33. zauważa, że dostęp do danych i właściwe monitorowanie, zwłaszcza aspektów środowiskowych, będą miały zasadnicze znaczenie w przyszłości, gdyż niektóre zasoby naturalne, takie jak gleba i różnorodność biologiczna, stanowią podstawę długoterminowej wydajności produkcji rolnej;
34. zauważa, że w 2017 r. Trybunał wykrył bardzo mało błędów w zamówieniach publicznych: mniej niż 1 % (w porównaniu z 18 % w 2016 r.), ale zauważa, że przyczyną może być stosunkowo niski poziom wydatków zaakceptowanych w EFRR i Funduszu Spójności, w których częściej występowały błędy w zamówieniach publicznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby nie osłabiały, lecz nadal wzmacniały czujność w kwestii prawidłowego wdrażania przepisów dotyczących zamówień publicznych;
35. dostrzega potrzebę dalszego doprecyzowania procedur udzielania zamówień i relacji z oferentami w państwach członkowskich, ponieważ procedury przetargowe mogły stać się półlegalnymi procedurami uniemożliwiającymi konkurencję i potencjalnie sprzyjającymi oszustwom; przyjmuje z zadowoleniem przeprowadzone przez Komisję badanie dotyczące pojedynczego oferenta oraz dogłębną analizę na temat luk i błędów w bazie danych TED, o którą to analizę zwróciła się Komisja Kontroli Budżetowej; z zaniepokojeniem przyjmuje ich wnioski, zgodnie z którymi jakość i wiarygodność danych TED jest wysoce problematyczna, co ogranicza wartość analityczną analizy danych dotyczących zamówień publicznych; zwraca się do państw członkowskich o znaczne poprawienie sposobu publikowania informacji dotyczących zamówień publicznych w bazie TED; ponadto zwraca się o wprowadzenie mechanizmu regularnego monitorowania w odniesieniu do pojedynczych ofert;
36. w pełni popiera stanowisko Trybunału, zgodnie z którym jego mandat nie obejmuje sprawozdawczości na temat poszczególnych państw członkowskich, lecz przedstawianie opinii pokontrolnej na temat legalności i prawidłowości wykonania budżetu Unii jako całości;
37. niemniej jednak zwraca uwagę – na podstawie zastrzeżeń zgłoszonych przez służby Komisji w trakcie zwykłych corocznych procedur udzielania absolutorium – że każde państwo członkowskie inaczej korzysta z różnorodności funduszy unijnych i że zawsze istnieją obszary wymagające poprawy; odnotowuje w tym kontekście, że za 2017 r. zastrzeżenia zostały wydane przez:
  - DG AGRI w odniesieniu do: Austrii, Belgii, Bułgarii, Chorwacji, Czech, Danii, Finlandii, Francji, Niemiec, Węgier, Włoch, Portugalii, Rumunii, Słowacji, Słowenii, Hiszpanii, Szwecji i Zjednoczonego Królestwa,
  - DG MARE w odniesieniu do: Bułgarii, Czech, Włoch, Niderlandów i Rumunii,
  - DG REGIO w odniesieniu do: Bułgarii, Chorwacji, Czech, Estonii, Finlandii, Francji, Niemiec, Węgier, Włoch, Łotwy, Polski, Rumunii, Słowacji, Słowenii, Szwecji i Zjednoczonego Królestwa,
  - DG EMPL w odniesieniu do: Austrii, Czech, Francji, Niemiec, Węgier, Włoch, Polski, Rumunii, Słowacji i Zjednoczonego Królestwa,
  - DG HOME w odniesieniu do: Finlandii, Niemiec, Grecji i Zjednoczonego Królestwa;
38. w tym kontekście zauważa, że chociaż służby Komisji w 2017 r. nie zgłosiły zastrzeżeń odnośnie do Irlandii, Luksemburga, Malty, Cypru i Litwy, w 2016 r. wydały zastrzeżenia ze strony DG AGRI odnośnie do Irlandii, Litwy, Malty i Cypru, ze strony DG EMPL odnośnie do Cypru oraz ze strony DG REGIO odnośnie do Irlandii;
39. przyjmuje z zadowoleniem postępy poczynione we wdrażaniu 181 greckich projektów priorytetowych:
  - a) 119 projektów o wydatkach w wysokości 7,1 mld EUR zgłoszono jako zakończone;
  - b) 17 projektów o wydatkach w wysokości 0,5 mld EUR ma zostać ukończonych do marca 2019 r. ze środków krajowych (szacuje się, że potrzebna jest dodatkowa kwota w wysokości 0,53 mld EUR);
  - c) 24 projekty (0,8 mld EUR) rozłożono na lata 2014–2020 i szacuje się, że w ich przypadku wymagane będzie jeszcze 1,1 mld EUR dofinansowania;
  - d) 21 pozycji o szacunkowym budżecie 1,1 mld EUR anulowano;pozytywnie ocenia sposób, w jaki Komisja wspierała Grecję w realizacji i zakończeniu projektów unijnych;
40. z głębokim żalem zauważa, że pomimo wielokrotnych ostrzeżeń ze strony Parlamentu Europejskiego Komisja zareagowała na konflikt interesów premiera Republiki Czeskiej dopiero po tym, jak czeski oddział Transparency International złożył przeciwko niemu skargę w czerwcu 2018 r.; wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że w dokumencie prawnym Unii z 19 listopada 2018 r. wskazano, że sytuacja, w jakiej znalazł się premier Czech nosi znamiona konfliktu interesów, ponieważ premier mógł wpływać na decyzje w sprawie przyznawania funduszy unijnych, z których korzystały powiązane z nim ⁽²⁾ przedsiębiorstwa;

(²) Agrofert Holding to największe konsorcjum czeskiego rolnictwa i przemysłu spożywczego, drugie co do wielkości w branży chemicznej, a poza tym odgrywa znaczącą rolę również w leśnictwie, jest właścicielem MAFRA Publishing Company, i wydaje niektóre spośród najpopularniejszych tytułów prasowych i internetowych, takich jak MF DNES, Lidové noviny, iDnes.

41. w związku z tym wzywa Komisję do dokładnego zbadania konfliktu interesów czeskiego premiera zgodnie z postulatem Parlamentu Europejskiego zawartym w rezolucji z grudnia 2018 r. i do bezzwłocznego podjęcia zdecydowanych działań na podstawie wyników tego dochodzenia, a także do zbadania jego statusu jako właściciela mediów oraz do wyciągnięcia wniosków;
42. przypomina, że służby Komisji zwróciły się do krajowego organu odpowiedzialnego za koordynację funduszy unijnych (Ministerstwo Rozwoju Regionalnego) o przekazanie następujących informacji ^(?) dotyczących finansowania przedsiębiorstw wchodzących w skład należącego do niego holdingu;
43. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że czeskie Ministerstwo Rozwoju Regionalnego zebrało żądane informacje od różnych zainteresowanych instytucji zarządzających i przekazało je Komisji; zwraca się do Komisji z zapytaniem, jakie działania zamierza ona podjąć w świetle niedawnej oceny prawnej tej sytuacji;
44. przypomina, że Parlament Europejski zwrócił się w zeszłym roku do Komisji o przyspieszenie kontroli zgodności rozliczeń rozpoczętej 8 stycznia 2016 r. w celu uzyskania szczegółowych i dokładnych informacji na temat ryzyka konfliktu interesów dotyczącego państwowego rolniczego funduszu interwencyjnego w Republice Czeskiej;

Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna

Udane działania

45. odnotowuje postępy w wyborze projektów i to, że do stycznia 2018 r. do wsparcia z EFRR, Funduszu Spójności, EFS i Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych w kwocie 260 mld EUR, czyli wynoszącego 54 % ogółu środków finansowych dostępnych na okres 2014–2020, zostało wybranych 673,8 tys. projektów; zwraca uwagę, że odsetek wybranych projektów osiągnął 70 % całkowitego finansowania dostępnego na koniec 2018 r. i jest zbliżony do odsetka wybranych projektów w tym samym momencie w ostatnim okresie;
46. z zadowoleniem stwierdza, że spośród 450 tys. projektów wybranych do końca 2016 r. i mających na celu wspieranie MŚP 84,5 tys. już ukończono, co zwiększa wydajność i konkurencyjność przedsiębiorstw;
47. z zadowoleniem stwierdza również, że do końca 2017 r. wybrano około 5,5 tys. projektów w terenie w celu wsparcia realizacji połączonego jednolitego rynku cyfrowego, co odpowiada kwocie 9,1 mld EUR inwestycji;
48. zauważa z zadowoleniem, że jeśli chodzi o efektywność energetyczną i odnawialne źródła energii, powstało ponad 2 000 MW dodatkowej mocy energetycznej ze źródeł odnawialnych, a emisje gazów cieplarnianych zmniejszono do końca 2016 r. o prawie 3 mln ton ekwiwalentu CO₂; podkreśla jednak, że należy zrobić więcej, aby osiągnąć cele określone w porozumieniu klimatycznym z Paryża z 2015 r.;
49. zauważa, że do końca 2017 r. zakończono 99 % planów działania dotyczących uwarunkowań *ex ante* mających wpływ na EFS, Fundusz Spójności i EFRR;
50. przyjmuje z zadowoleniem w szczególności – w odniesieniu do funduszy strukturalnych – prace kontrolne Trybunału dotyczące środków zapobiegawczych i korekt finansowych, uwarunkowań *ex ante*, rezerwy wykonania i absorpcji;
51. zauważa z zadowoleniem, że wyniki i rezultaty przewidziane dla Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym (FEAD) są bliskie osiągnięcia i że instrument ten uzupełnia krajowe wysiłki na rzecz wyeliminowania ubóstwa i promowania włączenia społecznego;
52. zauważa, że w trakcie prowadzonego przez Trybunał Obrachunkowy przeglądu 113 zakończonych projektów w obszarze wydatków „Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna” 65 % projektów posiadało system pomiaru wyników obejmujący wskaźniki produktu i rezultatu związane z celami programu operacyjnego, co stanowi poprawę w porównaniu z poprzednimi latami; zauważa z zaniepokojeniem, że 30 % projektów nie miało żadnych wskaźników rezultatu ani celów, co uniemożliwia ocenę konkretnego wkładu tych projektów w realizację ogólnych celów programu;

(?) a) wykaz wszystkich projektów finansowanych z EFRR, Funduszu Spójności, EFS, EFROW, które odnoszą się do grupy AGROFERT, począwszy od 2012 r., kiedy to obecny premier wszedł do rządu jako minister finansów, wraz z informacją, czy projekty są nadal w toku, czy zostały zakończone; b) kwoty przyznane, kwoty, które zostały już wypłacone, i kwoty, które mają zostać wypłacone (ze wskazaniem odpowiedniego funduszu) tym przedsiębiorstwom lub innym spółkom AGROFERT; c) okresy, w których kwoty te zostały przyznane i wypłacone; d) informacje, czy projekty poddano kontroli (w trybie administracyjnym lub na miejscu) w odniesieniu do takiego finansowania, oraz wyniki kontroli.

Zasadnicze kwestie wymagające poprawy

53. wyraża ubolewanie w związku z tym, że Trybunał stwierdził i skwantyfikował 36 błędów w próbie 217 transakcji za 2017 r., których nie wykryły instytucje kontrolne w państwach członkowskich, oraz że liczba i skutki tych błędów wskazują na utrzymujące się uchybienia w zakresie prawidłowości wydatków deklarowanych przez instytucje zarządzające; ubolewa również, że Trybunał stwierdził uchybienia w metodach doboru próby stosowanych przez niektóre instytucje kontrolne; wzywa Komisję, by jeszcze ściślej współpracowała z instytucjami zarządzającymi i kontrolnymi poszczególnych państw członkowskich w zakresie wykrywania tych błędów, koncentrując się szczególnie na najczęściej popełnianych błędach;
54. ubolewa nad faktem, że w 2017 r., jak zauważył Trybunał, Komisja przedstawiła co najmniej 13 różnych poziomów błędu w obszarze spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w okresach programowania 2007–2013 i 2014–2020, co sprawia, że sprawozdawczość jest niejasna i myląca oraz utrudnia ocenę danych;
55. stwierdza, że organy kontrolne państw członkowskich informują DG REGIO o poziomach błędu dla funduszy strukturalnych dopiero po odliczeniu korekt, co nie daje rzeczywistego obrazu sytuacji projektów unijnych na miejscu ani poziomu błędu za 2017 r. w odniesieniu do faktycznych wypłat;
56. jest zaniepokojony, że pomimo znacznego wzrostu średniego poziomu absorpcji w zakresie wykonywanych przez Komisję płatności z 3,7 % w 2016 r. do 16,4 % w 2017 r., absorpcja pozostaje jeszcze niższa niż w analogicznym roku poprzednich WRF, kiedy wyniosła 22,1 % w 2010 r.;
57. zauważa z zaniepokojeniem, że według stanu na wrzesień 2018 r. nadal 7 niezakończonych planów działania jest związanych z warunkami wstępnymi oraz że podjęto decyzję o jednym zawieszeniu płatności okresowych, a dwa dodatkowe są przedmiotem konsultacji między służbami; ubolewa, że spełnienie warunków wstępnych okazało się obciążeniem administracyjnym dla instytucji zarządzających oraz jedną z przyczyn opóźnionej absorpcji; docenia w szczególności ukierunkowane wsparcie zapewnione organom programowym i zwiększony poziom realizacji osiągnięty dzięki podjętym przez Komisję inicjatywom takim jak inicjatywa na rzecz regionów rozwijających się i grupa zadaniowa ds. lepszego wdrażania; zwraca się do Komisji o dopilnowanie, aby w następnym okresie programowania odpowiednio uwzględniono zidentyfikowane uchybienia i problemy związane ze spełnianiem warunków podstawowych, które zastąpią warunki wstępne;
58. jest zaniepokojony brakiem przejrzystości w wydatkach na instrumenty finansowe, ponieważ w obecnych WRF dostępnych jest czterokrotnie więcej środków na instrumenty finansowe; zauważa, że do końca 2017 r. 24 państwa członkowskie korzystały z instrumentów finansowych, a całkowity wkład z programu na rzecz instrumentów finansowych wyniósł prawie 18,8 mld EUR (13,3 mld EUR na koniec 2016 r.), z czego 14,2 mld EUR pochodziło z funduszy ESI; zauważa również, że na instrumenty finansowe wypłacono łącznie kwotę 5,5 mld EUR (około 29 %) (3,6 mld EUR na koniec 2016 r.), w tym 4,4 mld EUR z funduszy ESI; jest jednak zaniepokojony, że trzy lata po rozpoczęciu WRF kwotę 1,9 mld EUR (10,1 %) wypłacono ostatecznym odbiorcom (1,2 mld EUR na koniec 2016 r.), w tym 1,5 mld EUR (10,5 %) z funduszy ESI;
59. zgadza się z Trybunałem w sprawie zapotrzebowania na bardziej szczegółowe sprawozdania dotyczące instrumentów finansowych i wzywa Komisję do znacznego usprawnienia sprawozdawczości dotyczącej wyników tych instrumentów w latach 2007–2013 i 2014–2020;
60. wzywa Komisję do przedstawienia dokładnych i wyczerpujących informacji na temat instrumentów finansowych podlegających zarządzaniu dzielonemu po zamknięciu WRF 2007–2013, ze wskazaniem kwot zwróconych do budżetu Unii i kwot pozostających w państwach członkowskich;
61. wyraża głębokie ubolewanie, że w kontekście instrumentów finansowych kontrolerzy nie byli w stanie zweryfikować wyboru i realizacji inwestycji na poziomie pośrednika finansowego, gdzie wystąpiły pewne nieprawidłowości, odpowiadające 1 % szacowanego poziomu błędu w dziale „Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna”;
62. podkreśla, że w przeciwieństwie do sytuacji z 2016 r. szacowany poziom błędu w przypadku obszaru spójności obejmuje kwantyfikację wypłat na rzecz instrumentów finansowych dokonanych w 2017 r.; przypomina, że skoro kwalifikowalność wydatków na fundusze strukturalne na lata 2007–2013 odroczone na koniec marca 2017 r., przy obliczaniu poziomu błędu należy uwzględnić wypłaty na rzecz instrumentów finansowych za pierwsze trzy miesiące 2017 r.; ubolewa jednak, że w swoim sprawozdaniu rocznym Trybunał nie wspominał nigdzie o wyraźnym poziomie błędu w przypadku tych wypłat, z wyjątkiem jednej ramki; apeluje do Trybunału, aby przy określaniu najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu uwzględniał wszystkie nieprawidłowości powodujące skutki finansowe oraz by wyraźnie wskazywał odsetek środków, których błąd dotyczy; wzywa Komisję do przedstawienia niezbędnego wniosku ustawodawczego w celu zapobieżenia przyszłym jednostronnym decyzjom w sprawie rozszerzenia kwalifikowalności wydatków na fundusze strukturalne za pośrednictwem aktów wykonawczych;

63. wzywa Komisję do dostarczenia dokładnych i wyczerpujących informacji na temat zamknięcia instrumentów finansowych z WRF na lata 2007–2013, z uwzględnieniem ostatecznych kwot zwróconych do budżetu Unii i kwot należących do państw członkowskich;
64. wzywa Komisję, aby w przypadku projektów infrastrukturalnych na dużą skalę uwzględniała wszystkie wynikające z nich zagrożenia dla środowiska oraz aby finansowała tylko te projekty, które wykazały prawdziwą wartość dodaną dla lokalnej ludności oraz dla środowiska, społeczeństwa i gospodarki; podkreśla znaczenie ścisłego monitorowania potencjalnego ryzyka korupcji i nadużyć finansowych w tym zakresie, a także konieczność przeprowadzania dokładnych niezależnych ocen *ex ante* i *ex post* w odniesieniu do projektów, które mają być finansowane;
65. zauważa, że według Komisji państwa członkowskie przeprowadziły niewiele ocen dotyczących Europejskiego Funduszu Społecznego poza Inicjatywą na rzecz zatrudnienia ludzi młodych; wzywa państwa członkowskie do systematycznej oceny Europejskiego Funduszu Społecznego w celu umożliwienia kształtowania polityki w oparciu o konkretne dane, a także zwraca się do Komisji o promowanie tego procesu;
66. przypomina, że w swoim sprawozdaniu specjalnym nr 5/2017 dotyczącym bezrobocia wśród młodzieży Trybunał stwierdził, że mimo pewnych postępów we wdrażaniu gwarancji dla młodzieży i mimo osiągnięcia pewnych rezultatów, sytuacja nie odzwierciedla wstępnych oczekiwań sformułowanych przy uruchamianiu gwarancji dla młodzieży; podkreśla jednak, że Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych oraz gwarancja dla młodzieży to w dalszym ciągu najbardziej innowacyjne i najambitniejsze działania polityczne podejmowane w odpowiedzi na problem bezrobocia wśród ludzi młodych wywołany kryzysem gospodarczym, w związku z czym instytucje unijne, krajowe i regionalne powinny nieprzerwanie wspierać je finansowo i politycznie;
67. podkreśla, że ustalenie, czy środki budżetowe przeznaczone na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych są dobrze wydawane oraz czy osiągnięto ostateczny cel tej inicjatywy, jakim jest pomoc młodym bezrobotnym w znalezieniu trwałego zatrudnienia, jest możliwe tylko wówczas, gdy operacje będą ściśle i przejrzyste monitorowane w oparciu o wiarygodne i porównywalne dane oraz gdy państwa członkowskie, w których brak jest postępów, zostaną potraktowane w bardziej ambitny sposób; żąda zatem, aby państwa członkowskie pilnie poprawiły monitorowanie, sprawozdawczość i jakość danych oraz zagwarantowały terminowe gromadzenie i udostępnianie wiarygodnych i porównywalnych informacji i danych liczbowych na temat bieżącej realizacji Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, częściej niż wynika to z obowiązku składania sprawozdań rocznych, określonego w art. 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie EFS; wzywa Komisję do przeglądu wytycznych dotyczących gromadzenia danych zgodnie z zaleceniem Trybunału, aby zmniejszyć ryzyko przeszacowania wyników;
68. domaga się, aby programy staży i przygotowania zawodowego przewidywały płatne miejsca dla kandydatów, nigdy nie prowadziły do zastępowania regularnych miejsc pracy oraz opierały się na pisemnej umowie o staż lub przygotowanie zawodowe zgodnie z ramami regulacyjnymi lub umowami zbiorowymi obowiązującymi w kraju, w którym odbywa się staż lub przygotowanie zawodowe; należy również przestrzegać zasad określonych w zaleceniu Rady z dnia 10 marca 2014 r. w sprawie ram jakości staży (*);

Zasoby naturalne

Przykłady udanych działań

69. z zadowoleniem przyjmuje, że w 2017 r. poziom błędu w dziale „Zasoby naturalne” zmniejszył się i wyniósł 2,4 % (w porównaniu z 2,5 % w 2016 r., 2,9 % w 2015 r. i 3,6 % w 2014 r.), a także że w przypadku trzech czwartych budżetu rolnictwa dotyczących „Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) – płatności bezpośrednich” Trybunał oszacował, że poziom błędu był poniżej progu istotności wynoszącego 2 %;
70. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ogólny poziom błędu ustalony przez Trybunał pokrywa się ściśle z ogólnym poziomem błędu w odniesieniu do WPR podanym w rocznym sprawozdaniu z działalności DG AGRI za 2017 r., co pokazuje skuteczność planów działań naprawczych wdrożonych przez państwa członkowskie w poprzednich latach;
71. podkreśla, że pozytywne osiągnięcia w obszarze płatności bezpośrednich z EFRG wynikały głównie z jakości zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli (ZSZiK) oraz systemu identyfikacji działek rolnych (LPIS), jak również ze stopniowego wprowadzania geoprzestrzennego wniosku o przyznanie pomocy oraz nowych wstępnych kontroli krzyżowych wniosków rolników, co doprowadziło do szybszego składania wniosków o pomoc przez beneficjentów i oczekuje się, że pozwoli zapobiec niektórym błędom i zaoszczędzić czas przy rozpatrywaniu wniosków;

(*) Dz.U. C 88 z 27.3.2014, s. 1.

72. stwierdza, że około trzech czwartych wydatków przypada na płatności bezpośrednie z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji, w których nie wystąpił istotny poziom błędów; podkreśla, że płatności bezpośrednie dla rolników opierają się na uprawnieniach do płatności, a ponadto były objęte uproszczonymi zasadami dotyczącymi kwalifikowalności gruntów i skutecznym systemem kontroli *ex ante* (ZSZiK), który umożliwia zautomatyzowane kontrole krzyżowe między bazami danych; jest zaniepokojony utrzymującym się wysokim poziomem błędów w innych obszarach wydatków na rozwój obszarów wiejskich, środowisko naturalne, działania w dziedzinie klimatu i rybołówstwo; zauważa ponadto, że projekty na rzecz rozwoju obszarów wiejskich są z natury bardziej złożone z uwagi na szersze cele, a wydatki w trzech pozostałych obszarach są współfinansowane lub dokonywane na zasadzie zwrotu poniesionych kosztów, natomiast niekwalifikujący się beneficjenci, niekwalifikowalne działania, projekty lub wydatki odpowiadają za około dwie trzecie szacowanego poziomu błędów w tym dziale WRF;
73. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał – po zbadaniu łącznie 29 projektów inwestycyjnych w zakresie rozwoju obszarów wiejskich – ustalił, że 26 z nich było zgodnych z priorytetami i celami szczegółowymi określonymi w programach rozwoju obszarów wiejskich oraz że państwa członkowskie zastosowały odpowiednie procedury wyboru; z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że w większości przypadków beneficjenci analizowanych projektów realizowali je zgodnie z planem, a państwa członkowskie przeprowadzały kontrole w celu upewnienia się, czy koszty były racjonalne; uważa w związku z tym, że podejście ukierunkowane na rozwój obszarów wiejskich musi być kluczowe, istotne i otrzymywać pełne wsparcie w planach strategicznych WPR oraz mieć charakter progresywny;
74. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w swoim rocznym sprawozdaniu z działalności za 2017 r. dyrektor generalny DG AGRI odniósł się do nieznacznego wzrostu dochodów rolników, przypominając, że w ciągu ostatnich 4 lat odnotowano ich nieznaczny spadek;
75. zwraca uwagę, że zdolności naprawcze w ramach korekt finansowych i odzyskiwania środków wzrosły do 2,10 % w porównaniu z 2,04 % w 2016 r., co pozwoliło na dalsze obniżenie kwoty obciążonej ryzykiem w odniesieniu do WPR w 2017 r.;

Zasadnicze kwestie wymagające poprawy

76. odnotowuje fakt, że płatności bezpośrednie na hektar zmniejszyły się wraz ze wzrostem wielkości gospodarstw, podczas gdy dochody na jednego pracownika wzrosły, oraz że według Komisji ponad połowa beneficjentów to bardzo małe gospodarstwa rolne o powierzchni mniejszej niż 5 ha; zwraca uwagę z zaniepokojeniem, że zgodnie z rocznym sprawozdaniem z działalności DG AGRI duże gospodarstwa dysponujące powierzchnią ponad 250 ha stanowią 1,1 % gospodarstw rolnych, zarządzają 27,8 % całkowitej powierzchni gruntów rolnych i otrzymują 22,1 % całkowitej pomocy bezpośredniej; większość z tych „dużych gospodarstw” dysponuje powierzchnią od 250 do 500 ha; wzywa Komisję do zmiany tego nieuzasadnionego i nierównego traktowania;
77. odnotowuje szybki wzrost nierówności w zakresie płatności bezpośrednich w niektórych państwach członkowskich, głównie na Słowacji i w Republice Czeskiej, gdzie 7 % beneficjentów otrzymuje obecnie ponad 70 % wszystkich płatności bezpośrednich, a także w Estonii, na Łotwie, Węgrzech, w Rumunii, Bułgarii i Danii, gdzie w ciągu ostatnich dziesięciu lat coraz liczniejsi beneficjenci otrzymali ponad 100 000 EUR; wzywa Komisję i organy krajowe do podjęcia odpowiednich działań w celu zaradzenia tym rosnącym nierównościom, a także do przedstawienia sprawozdania z tych działań;
78. z ogromnym niepokojem zauważa, że Trybunał stwierdził utrzymujący się wysoki poziom błędów w obszarach odpowiadających jednej czwartej budżetu w dziale „Zasoby naturalne”, obejmujących wydatki na środki rynkowe w ramach EFRG, rozwój obszarów wiejskich, środowisko naturalne, działania w dziedzinie klimatu i rybołówstwo; zauważa ponadto, że główne źródła błędów to niezgodność z warunkami kwalifikującymi, dostarczanie niedokładnych informacji na temat powierzchni gruntów i niewypełnianie zobowiązań rolno-środowiskowych; podkreśla, że takie błędy powinny być lepiej wykrywane przez instytucje zarządzające w poszczególnych państwach członkowskich albo – w przypadkach, w których kontrole *ex post* wskazują na te błędy – próby do przyszłych kontroli i kontroli na miejscu powinny być aktualizowane w celu zapewnienia lepszych kontroli;
79. wzywa Komisję do kontynuowania prac mających na celu ocenę skuteczności działań podejmowanych przez państwa członkowskie w celu usunięcia przyczyn tych błędów, a także do wydania w razie potrzeby dalszych wytycznych lub udzielenia bezpośredniej pomocy;
80. zwraca się do Komisji, aby zadbała o rzeczywiste uproszczenie procedur dostępu do finansowania i odnośnej dokumentacji, bez uszczerbku dla zasad kontroli i monitorowania; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na wsparcie administracyjne dla drobnych producentów;

81. z ogromnym niepokojem zauważa, że wyniki przeprowadzanych na miejscu przez DG AGRI kontroli zasady wzajemnej zgodności są niepokojące, a w szczególności, że nałożeniem sankcji zakończyło się 47 % wszystkich kontroli na miejscu; nalega, aby Komisja kontrolowała wdrażanie działań naprawczych wprowadzonych przez organy państw członkowskich, jeśli stwierdzi, że nie może polegać na pracach jednostek certyfikujących lub może na nich polegać w ograniczonym zakresie;
82. zaleca, aby:
- a) Trybunał Obrachunkowy publikował odrębnie poziomy błędu dotyczące odpowiednio płatności bezpośrednich, operacji rynkowych i wydatków w ramach WPR na rozwój obszarów wiejskich, jak robi to dyrektor generalny DG AGRI w rocznym sprawozdaniu z działalności;
  - b) Komisja oceniała skuteczność działań podejmowanych przez państwa członkowskie w celu usunięcia przyczyn błędów oraz wydawała w razie potrzeby dalsze wytyczne;
  - c) państwa członkowskie w pełni wykorzystywały możliwości, jakie stwarza system uproszczonych form kosztów w zakresie rozwoju obszarów wiejskich;
  - d) Komisja uwzględniała we wnioskach dotyczących przyszłej WPR, że w okresie zmienności dochodów większe gospodarstwa niekoniecznie potrzebują wsparcia stabilizującego dochody na równi z małymi gospodarstwami, gdyż mogą one korzystać z oszczędności skali, potencjalnie zwiększających ich odporność;
  - e) DG AGRI zdefiniowała nowy kluczowy cel w zakresie skuteczności działania, któremu będą towarzyszyły wskaźniki, w celu zmniejszenia nierówności w dochodach między rolnikami;
  - f) Komisja przeprowadziła pogłębioną analizę jakości badania transakcji przez jednostki certyfikujące;
  - g) finansowanie WPR zostało przynajmniej utrzymane na obecnym poziomie i realizowało zadanie, dla którego zostało utworzone, wspierało producentów, aby żyli w zrównoważony sposób, a jednocześnie zapewniało obywatelom Unii przystępne cenowo dostawy najwyższej jakości żywności;
  - h) Komisja podjęła działania w celu zapewnienia, by fundusze WPR były rozdzielane w sposób wyważony, tak aby płatności na hektar były przydzielane w skali malejącej w stosunku do wielkości gospodarstwa;
83. uważa, że Komisja powinna wymagać, aby plany działania państw członkowskich obejmowały działania naprawcze mające na celu wyeliminowanie najczęstszych przyczyn błędów;
84. biorąc pod uwagę, że cele środowiskowe dotyczące zazieleniania nie spełniły żadnych oczekiwań oraz że spowodowały znaczny wzrost obciążeń administracyjnych zarówno dla rolników, jak i dla administracji publicznych, zwraca się do Komisji o zapewnienie, by zielona struktura nowego wniosku dotyczącego WPR, obejmująca tzw. ekoprogram, osiągnęła lepsze wyniki środowiskowe w oparciu o nagrodę za wysiłki, które doprowadzą do sprostania wzmocnionej warunkowości wynikającej z tego nowego wniosku;
85. przypomina w szczególności, że dyrektor generalny DG AGRI odnosi się do analizy wykonanej przez zewnętrznego wykonawcę, który stwierdził, że: „ogólnie rzecz biorąc, środki na rzecz zazieleniania doprowadziły do niewielkich zmian w praktykach zarządzania rolników, z wyjątkiem kilku konkretnych obszarów. Zarówno w przypadku państw członkowskich, jak i rolników głównym problemem zamiast priorytetów środowiskowych było zazwyczaj minimalizowanie obciążenia administracyjnego związanego z wdrażaniem oraz unikanie wszelkich błędów, ponieważ kontrolowanie i egzekwowanie może prowadzić do zmniejszenia płatności w ramach WPR”;
86. wzywa Komisję do dostarczenia danych strukturalnych w odniesieniu do 20 największych odbiorców płatności bezpośrednich w państwach członkowskich;
87. wyraża zaniepokojenie, że bardzo krytyczne sprawozdania specjalne Trybunału nr 10/2017 i 21/2017 dotyczące młodych rolników i zazieleniania, w których wskazano, że prawie nie osiągnięto pożądanego rezultatu, nie pociągnęły za sobą konsekwencji finansowych; wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że finansowanie tych obszarów polityki jest kontynuowane tak, jak gdyby nic się nie stało;
88. podkreśla, że po upływie czterech lat od przyjęcia EFMR na lata 2014–2020 w dniu 15 maja 2014 r. poziom jego realizacji pozostaje niezadowolający, jako że do października 2018 r. wykorzystano zaledwie 6,8 % środków dostępnych w ramach zarządzania dzielonego, wynoszących 5,7 mld EUR;

Bezpieczeństwo i obywatelstwo

Przykłady udanych działań

89. zauważa, że środki przyznane w okresie 2014–2020 na FAMI (Fundusz Azylu, Migracji i Integracji) zwiększono z 2 752 mln EUR do 5 391,5 mln EUR pod koniec 2017 r. oraz że w latach 2014–2017 liczba osób z grup docelowych, które otrzymały pomoc (w systemach przyjmowania i systemach azylowych), wzrosła z 148 045 do 297 083, przy czym liczba osób korzystających z pomocy prawnej wzrosła z 18 395 (12,4 %) do 56 933 (19,1 %);
90. podkreśla, że uznaje się, iż główne korzyści na poziomie Unii wynikają z międzynarodowego wymiaru działań, takich jak działania w ramach Europejskiej Sieci Migracyjnej, ale również z podziału obciążenia, a w szczególności z pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych i z mechanizmu relokacji;
91. zauważa, że liczba osób powracających otrzymujących wsparcie z FAMI wynosiła 48 250 w 2017 r. w porównaniu z 5 904 w 2014 r., a wśród osób, które wróciły, odsetek powrotów, które nie były dobrowolne, wzrósł z jednej czwartej (25 %) w 2014 r. do połowy (50 %) w 2017 r., podczas gdy liczba osób, które wróciły dobrowolnie, wyniosła w 2017 r. 17 736; zauważa również, że nie istnieje kluczowy wskaźnik skuteczności działania służący do pomiaru działań podejmowanych w celu ochrony tych migrantów – o uregulowanym statusie i o nieuregulowanym statusie – którzy najbardziej potrzebują ochrony, tj. kobiet i dzieci;

Zasadnicze kwestie wymagające poprawy

92. zwraca uwagę, że Trybunał wyraził ubolewanie, iż w sprawozdaniach finansowych dotyczących krajowych programów finansowanych z FAMI i ISF (Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego), rozliczonych przez Komisję w 2017 r., nie wprowadzono rozróżnienia na płatności zaliczkowe dokonane przez państwa członkowskie na rzecz beneficjentów końcowych i na płatności dokonane w celu zwrotu rzeczywiście poniesionych kosztów, w związku z czym Komisja nie może uzyskać informacji o tym, ile faktycznie wydano;
93. w tym względzie zwraca się do Komisji, aby wymagała od państw członkowskich, by w sprawozdaniach finansowych dotyczących programów krajowych finansowanych z funduszy FAMI i ISF przedstawiały strukturę podawanych kwot w podziale na środki odzyskane, płatności zaliczkowe i rzeczywiście poniesione wydatki oraz by w rocznych sprawozdaniach z działalności, począwszy od 2018 r., podawały rzeczywiste wydatki z każdego funduszu;
94. wskazuje, że w przypadku Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego DG HOME zgłasza jedynie poziom błędu, od którego zostały już odliczone korekty finansowe, co sprawia, że nie jest jasne, jakie korekty zostały dokonane i jaki jest rzeczywisty poziom błędu w płatnościach dokonanych w 2017 r.;
95. odnotowuje uwagę Trybunału, że nadmiernie skomplikowana biurokracja może być jedną z przyczyn zwiększenia zaległości w środkach na zobowiązania, i zaleca Komisji uproszczenie wymogów regulacyjnych wprowadzonych wobec organów krajowych zaangażowanych w zarządzanie FAMI i ISF w celu ułatwienia szybszego wykorzystania dostępnych funduszy oraz zwiększenia przejrzystości i rozliczalności wydatków z FAMI i ISF;
96. zwraca uwagę, że Trybunał stwierdził niespójności w sposobie traktowania przez państwa członkowskie kwalifikowalności podatku od wartości dodanej zadeklarowanego przez organy publiczne, oraz wzywa Komisję do przedstawienia wytycznych dla państw członkowskich w odniesieniu do wdrażania FAMI/ISF oraz do doprecyzowania, że gdy organy publiczne realizują działania Unii, współfinansowanie przez Unię nie może przekraczać całkowitej kwoty wydatków kwalifikowalnych bez VAT;
97. zaleca, aby:
  - a) Komisja określiła i wprowadziła zrównoważoną i wszechstronną politykę migracyjną opartą na zasadach solidarności i partnerstwa zamiast uznawać politykę migracyjną za kwestię zarządzania kryzysowego;
  - b) DG HOME wprowadziła kluczowy wskaźnik skuteczności działania dotyczący migrantów znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji, w szczególności migrujących dzieci oraz kobiet i dziewcząt będących uchodźczyniami, aby zapobiegać nadużyciom i handlowi ludźmi oraz unikać tych praktyk;
  - c) DG HOME systematycznie przedstawiała poziomy błędu w chwili dokonywania płatności i poziom błędu resztowego;
  - d) Komisja wymagała od państw członkowskich, by w rocznych sprawozdaniach finansowych dotyczących programów krajowych finansowanych z funduszy AMIF i ISF przedstawiały strukturę podawanych kwot w podziale na środki odzyskane, zaliczki i rzeczywiście poniesione wydatki, a także by w rocznych sprawozdaniach z działalności, począwszy od 2018 r., podawały rzeczywiste wydatki na każdy fundusz;

98. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu uchybień stwierdzonych w zakresie zarządzania i kontroli EASO; uważa za niedopuszczalne, że Komisja nie zapewniła skutecznej kontroli i nie podjęła szybkich kroków w celu uregulowania tej sytuacji; wzywa Komisję do stałego monitorowania agencji działających w ramach działu 3;
99. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że istnieje ryzyko, iż środki unijne przeznaczone na rozwój zostaną wykorzystane do innych celów, takich jak walka z nieuregulowaną migracją lub działania wojskowe;

ZARZĄDZANIE BEZPOŚREDNIE

100. wskazuje, że w odniesieniu do 2017 r. Trybunał stwierdził, że najwyższy szacowany poziom błędu wystąpił w wydatkach w dziale „Konkurencyjność na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia”, gdzie wyniósł 4,2 %; zauważa, że są to wydatki zarządzane bezpośrednio przez Komisję, za które Komisja ponosi wyłączną i bezpośrednią odpowiedzialność; oczekuje, że Komisja przyjmie pilny plan działania na rzecz poprawy sytuacji i podejmie wszelkie działania, jakie leżą w jej gestii, aby obniżyć poziom błędu w wydatkach;
101. wyraża ubolewanie w związku z tym, że spośród 130 transakcji skontrolowanych przez Trybunał 66 transakcji (51 %) zawierało błędy, oraz w związku z tym, że w przypadku 17 błędów kwantyfikowalnych popełnionych przez beneficjentów Komisja lub niezależny kontroler dysponowali wystarczającymi informacjami zawartymi we wniosku o zwrot kosztów (np. nieprawidłowy kurs wymiany bądź koszt poniesiony poza okresem sprawozdawczym), aby zapobiec tym błędom lub wykryć je i skorygować przed zaakceptowaniem wydatków; podkreśla, że gdyby Komisja w odpowiedni sposób wykorzystwała wszystkie dostępne jej informacje, szacowany poziom błędu w ramach tego rozdziału byłby o 1,5 punktu procentowego niższy;
102. wzywa Komisję do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu lepszego wykorzystywania dostępnych informacji z myślą o zapobieganiu błędom i ich korygowaniu przed dokonaniem płatności, tak by przywrócić pozytywną tendencję obniżania poziomu błędu odnotowaną w poprzednich latach (z 5,6 % w 2014 r. do 4,4 % w 2015 r. i 4,1 % w 2016 r.);
103. zauważa, że Trybunał nie określił odrębnego poziomu błędu dla obszaru bezpieczeństwa i obywatelstwa, ponieważ tylko niewielka część (2 %) płatności z tytułu budżetu na rok 2017 odnosi się do tego obszaru, ale że DG HOME w rocznym sprawozdaniu z działalności przedstawiła następujące poziomy błędy, które jednak nie zostały sprawdzone przez Trybunał:
  - a) Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi (SOLID): wykryty poziom błędu wynoszący 2,26 % i poziom błędu resztowego wynoszący 0,75 %;
  - b) Fundusz Azylu, Migracji i Integracji (FAMI) i Fundusz Bezpieczeństwa Wewnętrznego (ISF): wykryty poziom błędu wynoszący 0 % i poziom błędu resztowego wynoszący 1,54 %;
  - c) Zarządzanie pośrednie – agencje zdecentralizowane: poziom błędu resztowego na poziomie poniżej 2 %;
104. zauważa, że w odniesieniu do 2017 r. Trybunał nie obliczył poziomu błędu dotyczącego środków unijnych wydanych w ramach działu 4 WRF „Globalny wymiar Europy” i że decyzja ta została podjęta zgodnie z ogólną strategią Trybunału, aby ograniczyć badania bezpośrednie i częściowo polegać na tzw. pracy innych osób;
105. przyjmuje do wiadomości pozytywny rozwój sytuacji w zakresie poziomu błędu resztowego, na który wskazują badania poziomu błędu resztowego zlecone przez DG DEVCO i DG NEAR, a także zauważa, że najbardziej prawdopodobny szacowany reprezentatywny poziom błędu resztowego dla transakcji DG DEVCO wyniósł 1,18 % w porównaniu z 1,67 % w 2016 r. i 2,2 % w 2015 r., natomiast w przypadku transakcji DG NEAR poziom błędu resztowego wyniósł 0,67 %;
106. zauważa jednak, że poziom błędu resztowego DG DEVCO i DG NEAR nie odnosi się do próby wszystkich płatności z tytułu bieżących projektów, ale został obliczony dla transakcji odnoszących się tylko do umów zamkniętych, w odniesieniu do których zastosowano wszystkie kontrole i weryfikacje, co powoduje, że przeanalizowano jedynie płatności dokonane przed rokiem 2017, a nie faktyczny poziom błędu w płatnościach za 2017 r.;
107. odnotowuje fakt, że Trybunał uznał, iż badania poziomu błędu resztowego były zasadniczo odpowiednie do zakładanych celów, chociaż Trybunał wyraził poważne obawy co do jakości tych badań;
108. z niepokojem zauważa, że, pomimo dobrych wyników pod względem poziomu błędu, jedynym obszarem wydatków o orientacyjnym poziomie błędu powyżej 2 % jest „Zarządzanie bezpośrednie – Dotacje”: poziom błędu wyniósł tu 2,80 % dla DG NEAR i 2,12 % dla DG DEVCO;
109. wzywa DG RTD do publikowania zaleceń dla poszczególnych krajów w rocznym sprawozdaniu z działalności DG RTD;

110. podkreśla wysoce negatywne ustalenia Trybunału dotyczące partnerstw publiczno-prywatnych ⁽⁵⁾ (PPP) oraz zalecenie Trybunału, aby „nie wspierać intensywniejszego i powszechniejszego korzystania z PPP” w Unii; wzywa Komisję do pełnego uwzględnienia tego zalecenia przy zajmowaniu się PPP w krajach rozwijających się, gdzie warunki skutecznego wdrażania PPP są jeszcze trudniejsze niż w Unii;
111. z zadowoleniem przyjmuje rezultaty osiągnięte w 2017 r. w ramach trzech osi programu Unii Europejskiej na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych (EaSI); zwraca uwagę na znaczenie wsparcia w ramach tego programu, a zwłaszcza w ramach jego osi Progress i europejskiej sieci służb zatrudnienia (EURES), z perspektywy wdrożenia Europejskiego filaru praw socjalnych; z niepokojem zauważa jednak, że sekcja tematyczna dotycząca przedsiębiorczości społecznej, wchodząca w zakres osi programu EaSI poświęconej mikrofinansowaniu i przedsiębiorczości społecznej, nadal nie osiąga zadowalających wyników; docenia fakt, że Komisja ściśle współpracuje z Europejskim Funduszem Inwestycyjnym (EFI) w celu dopilnowania, by zobowiązał się on do pełnego wykorzystania zasobów w ramach sekcji tematycznej dotyczącej przedsiębiorczości społecznej;

Badania naukowe i innowacje

Udane działania

112. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przy współfinansowaniu ze strony Unii w ramach programu „Horyzont 2020” Gérard Mourou zdobył wraz z innymi naukowcami Nagrodę Nobla w dziedzinie fizyki za badania dotyczące ultrakrótkich, ultraostrych impulsów laserowych ułatwiających refrakcyjną operację oka, a także że Międzynarodowe Konsorcjum ds. Badań nad Chorobami Rzadkimi (IRDIRC) osiągnęło swój cel, jakim było opracowanie 200 nowych terapii w zakresie chorób rzadkich, trzy lata wcześniej niż przewidziano;
113. zauważa ponadto, że w ramach działań „Maria Skłodowska-Curie” z programu „Horyzont 2020” zapewniono finansowanie dla 36 000 naukowców na wszystkich etapach kariery, niezależnie od ich wieku i obywatelstwa, oraz że dwóch z trzech naukowców, którym przyznano w 2017 r. Nagrodę Nobla w dziedzinie chemii za optymalizację mikroskopów elektronowych, uczestniczyło w działaniach „Maria Skłodowska-Curie” i innych projektach badawczych finansowanych przez Unię;
114. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie w październiku 2017 r. pierwszego etapu projektu pilotażowego Europejskiej Rady ds. Innowacji w ramach programu prac „Horyzont 2020” na lata 2018–2020; przeznaczono na niego środki w wysokości 2,7 mld EUR, a jego celem jest wspieranie najwyższej klasy innowatorów, przedsiębiorstw typu start-up, małych przedsiębiorstw i badaczy mających błyskotliwe pomysły, które radykalnie różnią się od istniejących produktów, usług lub modeli biznesowych, są wysoce ryzykowne i mają potencjał rozwoju w skali międzynarodowej;
115. zauważa, że Komisja rozważa możliwość dalszego rozszerzenia stosowania uproszczonej formy kosztów, w szczególności dzięki wykorzystywaniu finansowania ryczałtowego;

Zasadnicze kwestie wymagające poprawy

116. zauważa, że zgodnie z europejską tablicą wyników innowacji wyniki Unii w zakresie innowacji poprawiły się od 2010 r. o 5,8 %; zauważa jednak, że nie odnotowano konwergencji między państwami Unii; zauważa, że następujące kraje są głównymi beneficjentami funduszy w ramach programu „Horyzont 2020” (wnioskowany unijny wkład netto w euro): Niemcy – 5 710 188 927,80/Zjednoczone Królestwo 5 152 013 650,95/Francja 3 787 670 675,13; wzywa Komisję do zwrócenia większej uwagi na geograficzny podział funduszy przeznaczonych na badania w celu przyspieszenia stworzenia równych warunków działania na rzecz wzrostu i zatrudnienia w europejskiej przestrzeni badawczej;
117. zauważa, że Komisja przyznaje, iż istnieją pewne niedociągnięcia w realizacji programu „Horyzont 2020”, które utrudniają ocenę postępów programu w stosunku do wszystkich jego celów w danym momencie; oczekuje, że we wnioskach dotyczących programu „Horyzont Europa” w kolejnych WRF niedociągnięcia te zostaną wyeliminowane, i wyraża ubolewanie, że w obecnym okresie nie rozważa się środków na rzecz poprawy ram wykonania;
118. zauważa, że w rocznym sprawozdaniu z działalności Dyrekcyjnej (DG) RTD wymieniono 6 różnych poziomów błędów – trzy dotyczące siódmego programu ramowego i trzy dotyczące programu „Horyzont 2020”; podkreśla, że takie podejście nie ułatwia zapewnienia przejrzystości i rozliczalności i należy je niezwłocznie poprawić; zgadza się jednak, że chodzi tu o dwa różne programy w dwóch różnych okresach finansowania;

⁽⁵⁾ Sprawozdanie specjalne nr 9/2018: Partnerstwa publiczno-prywatne w UE – znaczne niedociągnięcia i ograniczone korzyści

Bezpieczeństwo i obywatelstwo

Przykłady udanych działań

119. zwraca uwagę, że DG Home zarządzała budżetem w wysokości 1 831 mln EUR na migrację i 313,75 mln EUR na bezpieczeństwo oraz że początkowy całkowity budżet w wysokości 6,9 mld EUR przewidziany w wieloletnich ramach finansowych na lata 2014–2020 został znacząco wzmocniony w latach 2015–2017 kwotą 3,9 mld EUR;
120. zauważa, że zwiększono budżet zarządzany przez DG HOME oraz liczbę pracowników tej dyrekcji, aby mogła ona poradzić sobie z intensyfikacją działań w związku z kryzysem migracyjnym i zagrożeniami dla bezpieczeństwa wewnętrznego; jeśli chodzi o zasoby ludzkie, pod koniec 2017 r. DG HOME zatrudniała 556 pracowników w porównaniu z 480 pracownikami w 2016 r.;

Zasadnicze kwestie wymagające poprawy

121. z zaniepokojeniem zauważa, że tempo wdrażania środków zarządzanych przez DG HOME doprowadziło do wzrostu o 24 % łącznej kwoty zobowiązań pozostających do spłaty na koniec 2017 r. oraz że dobry wskaźnik wykonania w 2017 r. odzwierciedla fakt, że część środków na zobowiązania przeniesiono na 2018 r.;
122. wyraża zaniepokojenie znacznymi nieprawidłowościami stwierdzonymi w systemach zarządzania i kontroli EASO, które to nieprawidłowości uzasadniały przyjęcie zastrzeżenia z przyczyn związanych z reputacją; podkreśla jednak, że DG HOME zareagowała, wprowadzając procedurę współdecyzji stosowaną przez zarząd oraz ustanawiając nowe zarządzanie EASO w celu opanowania sytuacji;
123. ponownie domaga się określenia w liniach budżetowych dotyczących programu „Prawa, równość i obywatelstwo” na lata 2014–2020 zasobów przydzielonych na każdy z celów tego programu, który ma doprowadzić do równouprawnienia płci, co zagwarantuje należytą rozliczalność funduszy wydawanych w tej dziedzinie;
124. ponawia apel o wprowadzenie odrębnej linii budżetowej z myślą o realizacji celu szczegółowego programu Daphne, aby pokazać zaangażowanie Unii w dziedzinie przeciwdziałania przemocy wobec kobiet i dziewcząt; wzywa do podniesienia zasobów w tej linii budżetowej oraz do odwrócenia tendencji spadkowej w odniesieniu do środków przeznaczonych na program Daphne w okresie 2014–2020; apeluje o nieustawianie w staraniach mających na celu informowanie o dotacjach przewidzianych w ramach celu szczegółowego programu Daphne, jak i o wprowadzenie środków z myślą o uczynieniu procedur administracyjnych związanych z programem bardziej przyjaznymi dla jego beneficjentów;

Globalny wymiar Europy

Przykłady udanych działań

125. zwraca uwagę, że prace Trybunału dotyczące prawidłowości transakcji ujawniły, że Komisja wzmocniła systemy kontroli, co doprowadziło do proporcjonalnego zmniejszenia liczby błędów w stosunku do poprzednich poświadczeń wiarygodności;
126. zauważa, że Trybunał skontrolował również wyniki siedmiu projektów; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że we wszystkich siedmiu projektach miały zastosowanie odpowiednie wskaźniki skuteczności działania oraz że ramy były dobrze zorganizowane i przewidywały wykonalne założenia;
127. przyjmuje do wiadomości sprawozdanie specjalne Trybunału dotyczące pomocy Unii dla Mjanmy/Birmy oraz odpowiedź Komisji; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje to, że Unia odegrała wiodącą rolę we wspieraniu priorytetów rozwojowych w trudnych warunkach i przy ograniczonych zasobach kadrowych; zauważa jednak, że pomoc Unii została uznana za jedynie częściowo skuteczną; wspiera Trybunał w położeniu nacisku na potrzebę zwrócenia większej uwagi na mobilizację dochodów krajowych, w szczególności w gospodarkach wschodzących; wobec udokumentowanych okrucieństw popełnionych przez armię Mjanmy/Birmy wyraża ogromne zaniepokojenie z powodu ciągłego sektorowego wsparcia budżetowego z budżetu Unii na rzecz Mjanmy/Birmy;
128. apeluje o to, by w odniesieniu do rozwoju przyjąć podejście oparte na systemie zachęt i wprowadzić zasadę „więcej za więcej”, biorąc za przykład europejską politykę sąsiedztwa; wyraża przekonanie, że im intensywniej i szybciej dane państwo przeprowadza wewnętrzne reformy w obszarze budowania i umacniania instytucji demokratycznych oraz poszanowania praw człowieka i praworządności, tym większe wsparcie ze strony Unii powinno otrzymywać;
129. podkreśla, jak ważne jest zwiększenie środków przeznaczanych na wspieranie dobrych rządów, demokracji i praworządności w krajach rozwijających się, aby promować odpowiedzialność i przejrzystość w instytucjach, wspierać budowanie zdolności oraz sprzyjać partycypacyjnemu podejmowaniu decyzji i publicznemu dostępowi do informacji;

130. zwraca uwagę na skalę i skutki ubóstwa energetycznego w krajach rozwijających się oraz na silne zaangażowanie Unii w działania zmierzające do ograniczenia takiego ubóstwa; podkreśla potrzebę podjęcia zdecydowanych i skoordynowanych wysiłków przez rządy i zainteresowane strony w odnośnych krajach w celu ograniczenia ubóstwa energetycznego;

Zasadnicze kwestie wymagające poprawy

131. z niepokojem zauważa, że Trybunał wykrył powtarzające się błędy dotyczące nadmiernego rozliczania wydatków w płatnościach okresowych;
132. ponownie ubolewa nad tym, że sprawozdania z zarządzania pomocą zewnętrzną (EAMR), składane przez szefów delegatur Unii, nie są załączane do rocznych sprawozdań z działalności DG DEVCO i NEAR, choć taki wymóg przewidziano w art. 67 ust. 3 rozporządzenia finansowego; ubolewa nad tym, że są one notorycznie uznawane za poufne, podczas gdy na mocy art. 67 ust. 3 rozporządzenia finansowego sprawozdania te „udostępnia się Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach z należyтым uwzględnieniem ich poufnego charakteru”;
133. obserwuje z zaniepokojeniem dużą koncentrację umów w rękach bardzo ograniczonej liczby krajowych agencji rozwoju, co niesie ze sobą ryzyko renacjonalizacji polityki Unii, a więc zjawiska sprzecznego z interesami większej integracji polityki zagranicznej Unii; apeluje do Komisji, aby nie tylko zapewniła organowi udzielającemu absolutorium dostęp do oceny filarów, ale także aby podała tę ocenę do wiadomości publicznej; w tym kontekście obserwuje z zaniepokojeniem komercyjny charakter tych krajowych podmiotów, na który powołuje się Komisja Europejska, aby ograniczyć dostęp do przedmiotowych informacji; wzywa Komisję do jak najszybszego wzmocnienia i utrwalenia kontroli nad procedurami przetargowymi i procedurami zawierania umów, aby uniknąć wszelkiego rodzaju zakłóceń konkurencji między tą ograniczoną liczbą agencji krajowych otrzymujących znaczne dotacje oraz innymi podmiotami publicznymi i prywatnymi wykazującymi wyraźną postawę proeuropejską;
134. z niepokojem zauważa, że Trybunał stwierdził, iż badania poziomu błędów resztowego mają pewne ograniczenia, ponieważ są to badania, a nie kontrole, a zatem nie są zgodne z Międzynarodowymi Standardami Rewizji Finansowej i obejmują bardzo ograniczone kontrole zamówień publicznych;
135. wzywa DG NEAR i DG DEVCO, aby poczyniwszy od badania poziomu błędów resztowego za 2019 r. przekazywały wykonawcy badania dokładniejsze wytyczne dotyczące kontroli udzielania zamówień publicznych drugiego stopnia oraz aby dokonywały stratyfikacji badanej populacji według ryzyka nieodłącznego projektów, kładąc większy nacisk na dotacje objęte zarządzaniem bezpośrednim, a mniejszy na transakcje w ramach wsparcia budżetowego;
136. wzywa Komisję, aby podjęła niezbędne środki w celu usunięcia niedociągnięć wykrytych przez jej własną Służbę Audytu Wewnętrznego oraz aby przekształciła sprawozdanie z zarządzania pomocą zewnętrzną w wiarygodny i w pełni publiczny dokument należycie uzasadniający poświadczenia wiarygodności składane przez szefów delegatur i dyrektora generalnego DG DEVCO;
137. uważa, że przy udzielaniu pomocy zewnętrznej Komisja powinna zwracać większą uwagę na przestrzeganie praw człowieka, zgodnie z Kartą ONZ, a także praworządności w krajach otrzymujących pomoc;
138. wyraża zaniepokojenie brakiem dostrzegalności wspólnego finansowania projektów przez Unię; wzywa Komisję do poprawy widoczności i do wzmocnienia komplementarności działań różnych instrumentów;
139. jest bardzo zaniepokojony utrzymującą się we wnioskach Komisji tendencją do ignorowania prawnie wiążących postanowień rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014⁽⁶⁾, jeśli chodzi o wydatki kwalifikujące się jako oficjalna pomoc rozwojowa (ODA) i kraje kwalifikujące się do otrzymania środków z Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju; przypomina, że legalność wydatków Unii jest kluczową zasadą należytego zarządzania finansami oraz że względy polityczne nie powinny przeważać nad wyraźnie określonymi przepisami prawnymi; przypomina, że Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju jest przede wszystkim instrumentem walki z ubóstwem;
140. ubolewa, że w każdym rocznym sprawozdaniu z działalności od 2012 r. Dyrekcja Generalna Komisji ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju musiała umieścić zastrzeżenie co do prawidłowości transakcji leżących u podstaw rozliczeń, co wskazuje na poważne wewnętrzne niedociągnięcia w zarządzaniu;

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020 (Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 44).

Środowisko, zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności

141. zauważa, że w 2017 r. obchodzono 25. rocznicę ustanowienia programu LIFE; podkreśla, że program ten zapewnił 222 mln EUR na współfinansowanie 139 nowych projektów; podkreśla, że należy dołożyć dalszych starań, aby zmniejszyć opóźnienia w płatnościach w ramach programu LIFE, jako że w 2017 r. 5,8 % płatności dokonano po przewidzianych w prawie terminach (3,9 % w 2016 r., 12 % w 2015 r.);
142. wskazuje, że w 2017 r. wydano śródterminową ocenę programu LIFE, obejmującą lata 2014–2015; zauważa, że ponieważ większości projektów jeszcze nie rozpoczęto, a niewiele projektów zakończono, ocena ta skupiała się głównie na procesach wprowadzonych z myślą o realizacji celów programu LIFE i stwierdzono w niej, że program LIFE zapewnia Unii wartość dodaną, oraz wskazano ewentualne usprawnienia; podkreśla, że procedury zarządzania dotacjami, w szczególności procedury dotyczące wniosków i sprawozdawczości, należy nie tylko uprościć, ale też znacznie przyspieszyć;
143. odnotowuje, że postanowienia decyzji o eksternalizacji dotyczącej współpracy z Agencją Wykonawczą ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (EASME) odnoszące się do personelu wskazują, że sytuacja kadrowa w DG ENV jest bardzo napięta, jeśli chodzi o działania związane z programem LIFE, co może wymagać dalszego przeglądu metod i organizacji pracy w tej dyrekcji;
144. podkreśla, że poddane audytowi systemy kontroli wewnętrznej DG ENV i DG CLIMA są tylko częściowo skuteczne, ponieważ należy jeszcze wdrożyć niektóre bardzo ważne zalecenia zgodnie z ustalonymi planami działań;
145. podkreśla, że DG CLIMA i DG BUDG monitorują cel dotyczący uwzględniania kwestii klimatu w wieloletnich ramach finansowych na poziomie 20 % oraz że DG CLIMA wspiera inne DG we włączaniu kwestii klimatu do ich działań; ubolewa nad tym, że w 2017 r. jedynie 19,3 % budżetu Unii przeznaczono na działania związane z klimatem oraz że szacuje się, iż średnia za okres 2014–2020 wyniesie zaledwie 18,8 %;
146. wyraża zaniepokojenie tym, że w rocznym sprawozdaniu z działalności DG CLIMA za 2017 r. powtórzono zastrzeżenie z przyczyn związanych z reputacją dotyczące utrzymującego się poważnego uchybienia w zakresie bezpieczeństwa stwierdzonego w rejestrze Unii dotyczącym systemu handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS);
147. ubolewa nad tym, że w 2017 r. średni błąd rezydualny DG SANTE sięgnął 2,5 % dla ogólnej działalności w obszarze bezpieczeństwa żywności i paszy i przekroczył próg istotności wynoszący 2 %; zwraca uwagę, że jest to spowodowane zawyżeniem przez państwa członkowskie kosztów, o zwrot których się ubiegano, w kontekście zmian strukturalnych wprowadzonych do zarządzania tymi wnioskami i kontrolowania ich w jednym państwie członkowskim; zwraca się do DG SANTE o podjęcie wszystkich możliwych środków, by taka sytuacja już się nie powtórzyła, na przykład poprzez częstsze korzystanie ze środków upraszczających przewidzianych w rozporządzeniu finansowym;
148. podkreśla, że w 2017 r. DG SANTE wydała ocenę śródterminową wspólnych ram finansowych dla łańcucha żywnościowego 2014–2020, w której stwierdzono, że obecne ramy funkcjonują prawidłowo i przyczyniły się do zapewnienia unijnej wartości dodanej; odnotowuje, że zgodnie z zaleceniem Trybunału Komisja pracuje nad stworzeniem metody analizy opłacalności w dziedzinie łańcucha żywnościowego, która zostanie wdrożona w celu zapewnienia w przyszłości solidniejszej oceny gospodarczej działań finansowanych przez Unię;

Transport i turystyka

149. zauważa, że w 2017 r. Komisja wybrała 152 projekty na łączną kwotę finansowania z CEF w sektorze transportu w wysokości 2,7 mld EUR, przy czym całkowita kwota inwestycji wyniosła 4,7 mld EUR, włączając inne publiczne i prywatne źródła finansowania; ponownie podkreśla znaczenie instrumentu finansowania CEF dla ukończenia sieci TEN-T, utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu, rozwijania połączeń transgranicznych i uzupełniania brakujących połączeń;
150. zwraca się do europejskich koordynatorów TEN-T o przeprowadzenie wnikliwej oceny zakończonych projektów i usprawnień zrealizowanych wzdłuż korytarzy TEN-T w bieżącym okresie programowania oraz o przedstawienie tej oceny Komisji i Parlamentowi;
151. apeluje do Komisji, aby z myślą o sektorze transportu z odpowiednim wyprzedzeniem przedstawiła jasną ocenę wpływu EFIS na inne instrumenty finansowe, zwłaszcza CEF, oraz na spójność instrumentu dłużnego w ramach CEF z innymi inicjatywami Unii, zanim przedłożony zostanie wniosek w sprawie kolejnych wieloletnich ram finansowych; zwraca uwagę, że ocena ta powinna zawierać jasną analizę równowagi geograficznej w odniesieniu do inwestycji w sektorze transportu; przypomina jednak, że kwot wydawanych w ramach instrumentu finansowego nie należy uważać za jedyne właściwe kryteria oceny jego wyników; w związku z tym zachęca Komisję do pogłębienia oceny wyników osiągniętych w ramach projektów transportowych finansowanych przez Unię oraz do prowadzenia pomiaru ich wartości dodanej;

152. z zadowoleniem przyjmuje wyniki wydanego w 2017 r. zaproszenia do składania wniosków dotyczących łączenia finansowania CEF oraz decyzję o zwiększeniu jego budżetu do 1,35 mld EUR, potwierdzające adekwatność i wartość dodaną wynikającą z wykorzystania dotacji UE do łączenia finansowania ze środkami pochodzącymi z Europejskiego Banku Inwestycyjnego lub krajowych banków prorozwojowych lub innych instytucji finansowania rozwoju i publicznych instytucji finansowych, a także od instytucji finansowych sektora prywatnego i inwestorów z sektora prywatnego, w tym poprzez partnerstwa publiczno-prywatne; jest zdania, że w związku z tym należy nadal wspierać z CEF działania umożliwiające łączenie dotacji unijnych oraz innych źródeł finansowania, utrzymując dotacje jako główny instrument finansowania;
153. zauważa, że Służba Audytu Wewnętrznej Komisji – w ramach audytu nadzoru Komisji nad wdrażaniem instrumentów finansowych CEF – stwierdziła, iż wskaźnik wykonania instrumentów finansowych CEF był bardzo niski, a większość środków budżetowych pierwotnie przeznaczonych na instrumenty finansowe CEF (2,43 mld EUR) została ponownie przydzielona na linie budżetowe dla dotacji CEF, pozostawiając jedynie 296 mln EUR na instrumenty finansowe CEF do 2020 r.; ponadto zauważa, że jedną z przyczyn tej sytuacji był fakt, że kryteria kwalifikowalności instrumentów finansowych CEF i Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) w dużej mierze pokrywają się, a potencjalne projekty kwalifikowalne CEF faktycznie zostały sfinansowane przez EFIS, któremu nadano większy priorytet polityczny i większy zakres; w kwestii CEF wzywa Komisję do poszerzenia wiedzy beneficjentów na temat zasad kwalifikowalności, zwłaszcza przez wprowadzenie jasnego rozróżnienia między umową o realizację a umową o podwykonawstwo, co było głównym źródłem niejasności wśród beneficjentów; wzywa Komisję do zadbania o to, by instrumenty finansowe raczej się uzupełniały, a nie zastępowały;
154. zauważa, że rok 2017 był pierwszym rokiem kampanii kontroli dotyczącej CEF oraz że stwierdzenie istotnego poziomu błędów dla wszystkich sektorów CEF będzie wymagało kolejnych dwóch do trzech lat prowadzenia kontroli CEF; niemniej jednak z zadowoleniem przyjmuje fakt, że poziom błędów wykrytych w zakończonych w 2017 r. kontrolach CEF i TEN-T był bardzo niski;
155. jest zaniepokojony faktem, że Służba Audytu Wewnętrznej Komisji wykryła istotne uchybienia w obecnym systemie monitorowania polityki w zakresie bezpieczeństwa lotniczego i morskiego w DG MOVE oraz wydała trzy bardzo ważne zalecenia; wzywa DG MOVE do pełnego wdrożenia planu działania, który przygotowała w celu zajęcia się zidentyfikowanymi zagrożeniami;

Kultura i edukacja

156. wyraża zadowolenie z wyników uzyskanych podczas 30 lat istnienia programu mobilności Erasmus, w którym od 1987 r. wzięło udział 9 mln osób, w tym osób młodych i studentów, a ostatnio również osób zatrudnionych; podkreśla dużą europejską wartość dodaną programu oraz fakt, że stanowi on udaną strategiczną inwestycję w młodzież europejską;
157. odnotowuje, że program Erasmus musi być w większym stopniu dostępny dla grup zmarginalizowanych, w szczególności dla osób z niepełnosprawnościami i osób o specjalnych potrzebach edukacyjnych, osób mniej uprzywilejowanych pod względem geograficznym, osób przedwcześnie kończących naukę, osób należących do mniejszości, osób znajdujących się w niekorzystnej sytuacji społeczno-gospodarczej itp.;
158. jest zaniepokojony niskim wykorzystaniem instrumentu gwarancji kredytów studenckich z programu Erasmus+ oraz jego niedostatecznym zasięgiem geograficznym, ograniczonym do banków w trzech krajach i uniwersytetów w dwóch innych; wzywa Komisję i Europejski Fundusz Inwestycyjny do wprowadzenia w życie strategii wdrażania w celu osiągnięcia jak najwyższej skuteczności instrumentu do 2020 r.; ewentualnie wzywa do ułatwienia dystrybucji niewykorzystanych funduszy w ramach samego programu oraz do umożliwienia szerszego finansowania działań w ramach poszczególnych komponentów programu;
159. jest zaniepokojony wciąż jeszcze niskimi wskaźnikami powodzenia projektów finansowanych z programu Europa dla Obywateli i z podprogramu Kultura (program Kreatywna Europa) – odpowiednio 21 % i 22 % w 2017 r.; podkreśla, że konieczne jest odpowiednie podwyższenie środków finansowych w celu poprawy tych niezadowolających rezultatów, które przynoszą efekt przeciwny do zamierzonego w założeniach programu, zniechęcając obywateli do uczestnictwa;
160. podkreśla rolę Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego we wdrażaniu trzech programów w zakresie kultury i edukacji; wyraża jednak zaniepokojenie z powodu słabej kontroli wewnętrznej w tej agencji, co wykazał audyt dotyczący zarządzania dotacjami udzielanymi w ramach programów Erasmus+ i Kreatywna Europa; zauważa, że Służba Audytu Wewnętrznej Komisji stwierdziła niedociągnięcia w procesie zarządzania przez agencję dotacjami w ramach programu Erasmus +; uważa w związku z tym, że Komisja i agencja nie powinny mieć problemu z podjęciem niezbędnych działań korygujących w celu zagwarantowania pełnej przejrzystości i najwyższej jakości realizowanych programów kulturalnych i edukacyjnych;

ZARZĄDZANIE POŚREDNIE I INSTRUMENTY FINANSOWE

161. zauważa, że w 2017 r. Komisja podpisała z agencjami ONZ umowy przewidujące wkłady z budżetu Unii o wartości niemal 253,5 mln EUR, przy czym najwięksi beneficjenci to program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (119,21 mln EUR), UNICEF (29,34 mln EUR) i Biuro ONZ ds. Obsługi Projektów (20,05 mln EUR), a także umowy z Bankiem Światowym o wartości 174,11 mln EUR;
162. zachęca Radę, Komisję i Europejski Bank Inwestycyjny, by biorąc pod uwagę zmianę warunków pomocy z dotacji bezpośrednich na fundusze powiernicze i finansowanie mieszane, w tym za pośrednictwem Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju, zawarły porozumienie międzyinstytucjonalne z Parlamentem Europejskim dotyczące przejrzystości, rozliczalności i kontroli parlamentarnej w oparciu o zasady polityki określone w nowym Europejskim konsensusie w sprawie rozwoju;
163. z zadowoleniem przyjmuje zalecenia Trybunału dotyczące poprawy przejrzystości środków unijnych wydatkowanych przez organizacje pozarządowe, opublikowane w sprawozdaniu specjalnym nr 35/2018, w którym zaleca on między innymi, by Komisja zwiększyła w swoim systemie rachunkowości wiarygodność informacji o organizacjach pozarządowych oraz aby poprawiła jakość informacji gromadzonych na temat środków wydatkowanych przez organizacje pozarządowe; wzywa zatem Komisję do wdrożenia tych zaleceń przed końcem obecnej kadencji;
164. zdaje sobie w pełni sprawę ze złożoności wielu wyzwań i z zapotrzebowania na związane z nimi wielopłaszczyznowe i komplementarne działania, ale podkreśla, że konieczne są jasne ustalenia dotyczące finansowania oraz że trzeba przestrzegać zobowiązań międzynarodowych;
165. zauważa, że liczba instrumentów finansowych znacznie wzrosła, co daje nowe możliwości łączenia środków w sektorze transportu, a równocześnie prowadzi do powstawania złożonej sieci uzgodnień wokół budżetu Unii; wyraża zaniepokojenie, że te instrumenty istniejące poza budżetem Unii mogą obniżyć poziom rozliczalności i przejrzystości z powodu braku spójnych zasad sprawozdawczości, audytu i kontroli publicznej; wzywa Komisję do znalezienia sposobu zreformowania systemu budżetowego Unii, a w szczególności najlepszego sposobu zadbania o to, by nie dopuścić do takiej złożoności ogólnych ustaleń dotyczących finansowania, która będzie wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów strategicznych Unii oraz do zagwarantowania rozliczalności, przejrzystości i możliwości kontroli;

EFIS

166. zwraca uwagę, że władza budżetowa zwiększyła gwarancję EFIS z 16 mld EUR do 26 mld EUR i docelową wartość inwestycji z 315 mld EUR do 500 mld EUR, oraz że do końca 2017 r. grupa EBI podpisała umowy o wartości 36,7 mld EUR (2016 r. – 21,3 mld EUR);
167. zwraca uwagę, że według Trybunału 64 % łącznej wartości umów dotyczących EFIS, które grupa EBI podpisała do końca 2017 r., dotyczyło przede wszystkim sześciu państw członkowskich; Francji, Włoch, Hiszpanii, Niemiec, Zjednoczonego Królestwa, Polski;
168. ubolewa nad faktem, że tylko 20 % finansowania EFIS wspiera projekty, które przyczyniają się do łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej, podczas gdy standardowy portfel EBI osiągnął próg 25 %; wzywa Komisję do oferowania zrównoważonych wariantów finansowania lub zapewniania funduszy i sprzyjającego otoczenia inwestycyjnego, które odzwierciedla unijne zobowiązania i cele ogólne, aby sprzyjać spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz innowacjom w Unii oraz umacniać społeczny wymiar inwestycji poprzez wypełnianie luki inwestycyjnej w sektorze socjalnym i w zakresie bezpieczeństwa infrastruktury;
169. wzywa Komisję do dopilnowania, by organy zarządzające EFIS uwzględniały potrzebę odpowiedniej równowagi geograficznej przy zawieraniu umów oraz informowały Parlament o osiągniętych postępach;

Obszar badań naukowych

170. zauważa, że jeśli chodzi o płatności, w 2017 r. Komisja zainwestowała 11,2 mld EUR w obszarze badań naukowych i innowacji, przy czym 58 % tych środków było zarządzanych bezpośrednio, a 42 % przyznano za pośrednictwem organów, którym powierzono to zadanie, z czego 18,2 % (583 mln EUR) przekazano za pośrednictwem wspólnych przedsięwzięć, a 16,8 % (540 mln EUR) – za pośrednictwem Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) i Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego (EFI);
171. wzywa Komisję do poinformowania Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu w drugiej połowie 2019 r. o wdrażaniu i wynikach instrumentów finansowych w obszarze badań naukowych;

Fundusze powiernicze

172. zwraca uwagę, że w ramach pomocy dla krajów spoza Unii w coraz większym stopniu wykorzystywano alternatywne modele finansowania – takie jak fundusze powiernicze czy Instrument Pomocy dla Uchodźców w Turcji – co zwiększa złożoność istniejących struktur finansowych; przyznaje jednak, że instrumenty te umożliwiły szybkie reagowanie w trudnych okolicznościach i zapewniają elastyczność;
173. zwraca uwagę, że łączenie środków z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), budżetu Unii i od innych darczyńców w ramach funduszy powierniczych nie może skutkować tym, że środki przeznaczone na politykę rozwoju i współpracy nie będą trafiały do jej zwyczajowych beneficjentów lub nie będą umożliwiały osiągnięcia jej pierwotnych celów, takich jak wyeliminowanie ubóstwa i wspieranie praw podstawowych;
174. zwraca uwagę, że częstsze wykorzystywanie funduszy powierniczych wynika również z braku elastyczności, którym charakteryzuje się budżet Unii;
175. podkreśla, że coraz powszechniejsze wykorzystywanie do realizacji polityk unijnych innych mechanizmów finansowych obok środków z budżetu Unii zagraża utrzymaniu obecnego poziomu rozliczalności i przejrzystości, gdyż zasady sprawozdawczości, kontroli i nadzoru publicznego nie są spójne; wzywa zatem Komisję, aby rozważyła likwidację funduszy powierniczych, zwłaszcza, gdy ich „nadzwyczajny” charakter nie jest należycie uzasadniony, gdy nie są w stanie przyciągnąć znaczących wkładów ze strony innych darczyńców oraz gdy występuje ryzyko łamania praw człowieka lub gdy są w nie zaangażowane organy państw trzecich, które nie przestrzegają praw podstawowych;

Instrument Pomocy dla Turcji

176. zauważa, że w sprawozdaniu specjalnym nr 27/2018 w sprawie Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji Trybunał stwierdził, iż w trudnych okolicznościach Instrument Pomocy dla Uchodźców w Turcji doprowadził do szybkiego uruchomienia 3 mld EUR, co pozwoliło na szybką reakcję w obliczu kryzysu uchodźczego, ale nie osiągnął w pełni zakładanego celu, tj. skutecznej koordynacji tych działań lub uzyskania odpowiedniego stosunku wartości do ceny; zwraca się do Komisji o wdrożenie wszystkich zaleceń wydanych przez Trybunał w odniesieniu do Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji, w szczególności o poprawę monitorowania i sprawozdawczości w przypadku projektów pomocy pieniężnej oraz o poprawę warunków działania (międzynarodowych) organizacji pozarządowych we współpracy z władzami tureckimi, w celu zadbania o to, by środki były właściwie wydatkowane na projekty dotyczące uchodźców i nie były wykorzystywane do innych celów; wzywa Komisję do regularnego składania Parlamentowi sprawozdań na temat zgodności finansowanych działań z odnośną podstawą prawną;
177. zauważa ponadto, że według Trybunału w ramach projektów objętych kontrolą Trybunału udzielono cennego wsparcia uchodźcom i że w przypadku większości z nich zrealizowano zakładane cele, lecz w przypadku połowy z nich nie osiągnięto jeszcze spodziewanych wyników;
178. zauważa, że w opinii Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich Komisja powinna uczynić więcej w celu zadbania o to, by oświadczenie UE–Turcja gwarantowało poszanowanie praw podstawowych UE, i w związku z tym wzywa Komisję, aby systematycznie uwzględniała kwestie związane z prawami podstawowymi w decyzjach, które podejmuje w ramach tego instrumentu, w tym poprzez oceny wpływu na prawa podstawowe; wzywa Komisję do regularnego składania Parlamentowi Europejskiemu sprawozdań w tej sprawie;
179. ubolewa, że dziennikarskie śledztwo European Investigative Collaborations (EIC) podało w wątpliwość sposób wykorzystania środków instrumentu; wzywa Komisję do dogłębnego zbadania tej kwestii i przedłożenia Parlamentowi sprawozdania z wyników tej analizy;
180. wzywa DG DEVCO do przeglądu do 2020 r. obowiązujących wytycznych dla beneficjentów projektów realizowanych w trybie zarządzania pośredniego w celu zadbania o to, by planowane działania były realizowane terminowo i przyczyniały się do praktycznego wykorzystania efektów projektów, aby uzyskać najlepszy możliwy stosunek wartości do ceny;
181. zauważa, że Trybunał stwierdza, iż poziom błędów w wydatkach w obszarze „Administracja” nie był istotny; niemniej jednak z niepokojem zauważa, że poziom błędów wzrósł w porównaniu z rokiem poprzednim (0,55 % w 2017 r. i 0,2 % w 2016 r.);
182. zauważa, że chociaż Trybunał nie stwierdził żadnych istotnych uchybień, wskazał on znane już obszary, w których można wprowadzić ulepszenia;

Międzynarodowej Grupy ds. Zarządzania (IMG)

183. zwraca uwagę, że 31 stycznia 2019 r. w swoim prawomocnym wyroku kończącym postępowanie w sprawie Międzynarodowej Grupy ds. Zarządzania (IMG) ⁽⁷⁾ Trybunał Sprawiedliwości UE nakazał anulowanie dwóch decyzji Komisji: 1) decyzję o niezawieraniu z IMG nowych umów o delegowaniu zadań w ramach zarządzania pośredniego od 8 maja 2015 r. oraz 2) decyzję o odebraniu kwoty 10 mln EUR grupie IMG i ponownym jej przyznaniu niemieckiemu podmiotowi publicznemu GIZ z tytułu umowy dotyczącej pomocy technicznej na rzecz polityki handlowej Mjanmy; zauważa ponadto, że Trybunał wskazuje na konieczność podjęcia decyzji co do kwoty rekompensaty finansowej należnej IMG z powodu szkód wyrządzonych decyzją Komisji z 8 maja 2015 r., a także na konieczność wycofania przez Komisję wszystkich złożonych przez nią odwołań wzajemnych;
184. zwraca uwagę na wnioski Trybunału Sprawiedliwości, z których wynika, że argumenty prawne przedstawione przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) i będące podstawą decyzji Komisji dotyczących IMG stanowią błąd prawny zarówno w kontekście prawa międzynarodowego, jak i rozporządzenia finansowego UE; wyraża ubolewanie, że zgodnie z wyjaśnieniami Trybunału Sprawiedliwości w ramach dochodzenia dotyczącego IMG OLAF przekroczył swoje uprawnienia i nie uwzględnił wymogów kodeksu gwarancji, tak często przywoływanego przez Parlament; w związku z tym opowiada się za wszelkimi dalszymi środkami gwarantującymi, że trwający przegląd rozporządzenia w sprawie OLAF doprowadzi do ustanowienia niezbędnej kontroli nad gwarancjami procesowymi i możliwościami zaskarżenia, aby uniknąć tak szkodliwych działań, które umniejszają zaufanie obywateli do UE;
185. przyjmuje również do wiadomości wyrok Stałego Trybunału Arbitrażowego w Hadze z 13 lutego 2019 r. ⁽⁸⁾, zgodnie z którym Komisja musi zapłacić 2 mln EUR z tytułu wydatków, na które grupa IMG wystawiła faktury w ramach siedmiu umów dotyczących zarządzania wspólnego, podpisanych z Komisją, czego Komisja odmówiła, powołując się na zarzuty wobec IMG i dochodzenie OLAF;
186. wyraża głębokie ubolewanie, że od 2012 r. w ramach procedury udzielania absolutorium Komisji Parlament nie był w stanie wykazać fałszywości zarzutów wobec IMG ani przyczynić się do uniknięcia poważnych szkód finansowych i wizerunkowych dla IMG, obejmujących również utratę ponad 200 miejsc pracy;
187. wzywa Komisję do wdrożenia orzeczeń sądowych oraz do pełnego uznania statusu IMG jako organizacji międzynarodowej, co Komisja i OLAF błędnie kwestionowały i czemu zaprzeczały; apeluje do Komisji o podjęcie wszelkich niezbędnych środków w celu naprawy szkód wyrządzonych IMG i zrekompensowania tych szkód, a także z myślą o tym, aby grupa IMG mogła wziąć udział w rzetelnym postępowaniu dla organizacji międzynarodowych, przewidzianym w rozporządzeniu finansowym; wzywa Komisję do jak najszybszego poinformowania organu udzielającego absolutorium o podjętych środkach;

Administracja*Procedura mianowania sekretarza generalnego Komisji*

188. nie jest zadowolony z reakcji Komisji wobec uzasadnionego zaniepokojenia przebiegiem procedury ze strony mediów i ogółu obywateli bezpośrednio po mianowaniu sekretarza generalnego Komisji, z wyjaśnień Komisji przedstawionych podczas debaty na sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego ani z pisemnej reakcji Komisji na rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie polityki Komisji w dziedzinie prawości, w szczególności mianowania sekretarza generalnego Komisji Europejskiej ⁽⁹⁾, które były wymijające, defensywne i legalistyczne, co wskazuje na brak wrażliwości na to, jak duże znaczenie obywatele europejscy przywiązują do przejrzystych, uczciwych i otwartych procedur rekrutacji;
189. przypomina w tym kontekście, że Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich zidentyfikował w swoim zaleceniu w sprawach połączonych 488/2018/KR i 514/2018/KR cztery elementy niewłaściwego administrowania; zauważa, że wnioski Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich są „w dużej mierze podobne do wniosków Parlamentu Europejskiego” oraz że zgadza się on z oceną Parlamentu Europejskiego, zgodnie z którą podwójne mianowanie naciągnęło zasady prawa, a może i nawet je przekroczyło; zwraca uwagę na końcowe zalecenie Rzecznika przedstawione Komisji, zgodnie z którym powinna ona opracować specjalną procedurę mianowania swojego sekretarza generalnego – odrębną i niezależną od innych procedur mianowania urzędników wyższego szczebla; wyraża jednak ubolewanie w związku ze skierowaną do Rzecznika Praw Obywatelskich arogancką odpowiedzią Komisji z dnia 3 grudnia 2018 r., w której nie zagłębia się ona w kwestie poruszone przez Rzecznika po rozpatrzeniu przez niego 11 000 stron dokumentacji; wzywa następne kolegium komisarzy i ich przewodniczącego do dokonania przeglądu mianowania w świetle ustaleń Rzecznika Praw Obywatelskich i rezolucji Parlamentu;

⁽⁷⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2019 r., International Management Group/ Komisja, sprawy połączone C-183/17 P i C-184/17 P, ECLI:EU:C:2019:78.

⁽⁸⁾ Stały Trybunał Arbitrażowy, sprawa nr 2017-03.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0117

190. przyjmuje do wiadomości, że w dniu 25 września 2018 r. komisarz Oettinger zorganizował międzyinstytucjonalny okrągły stół poświęcony kwestiom wyboru i mianowania urzędników wyższego szczebla, choć wydaje się, że niewiele z niego wynikło; w związku z tym wzywa Komisję do wprowadzenia w życie ust. 29 powyższej rezolucji z dnia 18 kwietnia 2018 r.;
191. wzywa Komisję oraz wszystkie instytucje europejskie do dokonania, w razie potrzeby, przeglądu procedur mianowania, w szczególności urzędników wyższego szczebla oraz, w stosownych przypadkach, członków gabinetów, a także do podjęcia dodatkowych działań w celu zwiększenia przejrzystości, uczciwości i równości szans w przebiegu procedur mianowania na podstawie ustaleń Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich oraz badania przeprowadzonego przez Parlament Europejski w sprawie procedur mianowania w instytucjach UE; wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu do dnia 31 sierpnia 2019 r. poczynionych postępów;
192. domaga się natychmiastowej rezygnacji sekretarza generalnego i przeprowadzenia uczciwego i w pełni przejrzystego konkursu otwartego na to stanowisko;

Szkoły Europejskie

193. zwraca uwagę, że w 2017 r. Szkoły Europejskie otrzymały z budżetu europejskiego 189,9 mln EUR;
194. zauważa, że kontrola Trybunału nie wykazała istotnych błędów w końcowym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym Szkół Europejskich za 2017 r. oraz że Szkoły Europejskie i Biuro Sekretarza Generalnego sporządziły sprawozdania finansowe w terminie przewidzianym prawem; zwraca jednak uwagę, że system kontroli wewnętrznej Szkół Europejskich wymaga dalszych usprawnień, by zastosować się do zaleceń Trybunału i Służby Audytu Wewnętrznego Komisji Europejskiej;
195. stwierdza z irytacją, że od ponad 15 lat wciąż nie powstał system należytego zarządzania finansami Szkół Europejskich;
196. wciąż niepokoją go poważne braki w systemach kontroli wewnętrznej stosowanych przez Biuro Sekretarza Generalnego i w wybranych szkołach, zwłaszcza jeżeli chodzi o systemy płatności, środowisko kontroli i procedury rekrutacji;
197. zauważa, że Trybunał nie był w stanie potwierdzić, iż zarządzanie finansami w szkołach w 2017 r. było zgodne z rozporządzeniem finansowym i przepisami wykonawczymi do tego rozporządzenia; wobec powyższego domaga się dalszych działań na rzecz wprowadzenia w życie pozostałych zaleceń, które dotyczą zarządzania rachunkami pozabudżetowymi, usprawnienia systemu rachunkowości i kontroli wewnętrznej, rekrutacji, procedur dokonywania płatności oraz opracowania wytycznych w celu poprawy zarządzania budżetem;
198. ponownie wyraża stanowisko, że istnieje pilna potrzeba dokonania „kompleksowego przeglądu” systemu Szkół Europejskich w celu zastanowienia się nad „reformą w odniesieniu do kwestii dotyczących zarządzania oraz kwestii finansowych, organizacyjnych i pedagogicznych”, a także przypomina o skierowanym do Komisji wezwaniu „do corocznego przedstawiania Parlamentowi sprawozdania zawierającego ocenę postępów”;
199. uważa za niedopuszczalne, by zgodnie ze stwierdzeniem Komisji osiem kluczowych lub bardzo ważnych zaleceń wydanych przez Służbę Audytu Wewnętrznego Komisji w latach 2014–2017 nadal nie zostało wdrożonych; domaga się przedłożenia do dnia 30 czerwca 2019 r. sprawozdania z postępów we wdrażaniu tych zaleceń;

Działania podjęte w następstwie udzielenia Komisji absolutorium za 2016 r.

200. zauważa, że w komunikacie w sprawie działań podjętych w następstwie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2016 Komisja dokonała wyboru 394 kwestii spośród zagadnień poruszonych przez Parlament w odniesieniu do roku budżetowego 2016 i nie odniosła się do 108 ustępów; domaga się, by Komisja szczegółowo odpowiedziała na wszystkie kwestie poruszone przez Parlament Europejski w rezolucjach, które stanowią integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium;
201. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja odpowiedziała na uwagi Parlamentu dotyczące sprawozdań z zarządzania pomocą zewnętrzną i kluczowych wskaźników skuteczności działania, zawarte w rezolucji z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy 2016⁽¹⁰⁾, i wprowadziła zmiany w celu poprawy tych wskaźników; zauważa, że Komisja przekazała Parlamentowi sprawozdanie z zarządzania pomocą zewnętrzną za 2017 r. bez ograniczeń związanych z poufnością, ale ubolewa, że dostęp do tych sprawozdań stał się de facto bardziej uciążliwy; oczekuje ułatwionego dla Parlamentu dostępu do tych sprawozdań w przyszłości;

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 248 z 3.10.2018, s. 29.

Sprawy różne

202. wyraża zaniepokojenie, że Komisja zwleka z rozwiązaniem nasilającego się problemu rozbieżności współczynnika korygującego stosowanego w przypadku europejskich urzędników pełniących służbę w Luksemburgu, ponieważ od poziomu 5 % przewidzianego w regulaminie pracowniczym urzędników Unii Europejskiej rozbieżność ta w 2018 r. wzrosła ponad trzykrotnie (16,8 %), skutkując obniżeniem atrakcyjności Luksemburga i niesprawiedliwą dyskryminacją ponad 11 tys. pracowników Unii Europejskiej, z których ponad jedna trzecia jest zmuszona mieszkać w sąsiednich krajach, co zwiększa ruch transgraniczny; zauważa, że inne instytucje międzynarodowe z siedzibą w Luksemburgu znalazły już pozytywne rozwiązanie tego problemu; wzywa Komisję do zbadania na własną rękę problemu tkwiącego w obecnym współczynniku korygującym i do podjęcia niezbędnych działań;
203. zwraca uwagę, że oceny skutków są nieodzowną częścią cyklu polityki; ubolewa nad tym, że czasami wnioski ustawodawcze Komisji nie zawierają kompleksowej oceny skutków; ubolewa ponadto, że w niektórych przypadkach Komisja nie uwzględnia praw podstawowych; powtarza, że oceny skutków powinny opierać się na dowodach i powinny być zawsze zgodne z prawami podstawowymi zapisanymi w Karcie praw podstawowych;
204. apeluje do Komisji, aby – podobnie jak to miało miejsce w 2018 r. w przypadku umowy z lekarzami i stomatologami – wypowiedziała umowę zawartą z luksemburskimi szpitalami w sprawie cen usług opieki medycznej dla urzędników i pracowników Unii Europejskiej w Luksemburgu, która kosztuje ponad 2 mln EUR rocznie i narusza przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE⁽¹⁾ w zakresie równego traktowania europejskich pacjentów, w ślad za wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 3 października 2000 r.⁽²⁾;
205. wzywa Komisję do przeprowadzenia możliwie jak najbardziej rygorystycznej i aktualnej analizy wpływu koncepcji otwartej przestrzeni biurowej, jak w przypadku nowego budynku JMO II, na wydajność i obowiązek zapewnienia godziwych warunków pracy i odpowiedniego miejsca pracy personelowi, którego to dotyczy; zwraca się do Komisji o poinformowanie Parlamentu o wyniku tej analizy;
206. podkreśla konieczność dalszego wdrażania aktywnych i skutecznych środków zapobiegania i zwalczania wszystkich form molestowania i nękania; podkreśla pilne zapotrzebowanie na surowsze przepisy dotyczące nękania i molestowania w pracy oraz na kulturę etyczną, która pozwoli zapobiegać nadużyciom w Komisji i instytucjach UE;

Lata 2014–2017: w jaki sposób Parlament Europejski przyczynił się i wciąż się przyczynia do ustanowienia struktur należytego zarządzania finansami w Komisji i w państwach członkowskich*Budżetowanie wynikowe i kontrola wykonania zadań*

207. domaga się, by planowanie i wykonywanie budżetu Unii Europejskiej oraz składanie sprawozdań z osiągniętych wyników było ukierunkowane na realizację polityk;
208. nalegał, by wykonywanie budżetu Unii Europejskiej koncentrowało się na wynikach i osiągnięciu szerszych pozytywnych skutków oraz by struktura budżetu Unii została zmieniona w taki sposób, by przewidywała pomiar postępów i wyników;
209. w tym kontekście zachęcał Komisję i Trybunał do poświęcenia większej uwagi uproszczeniom, osiąganym wynikom i szerszym skutkom, kontrolom wykonania zadań i ostatecznemu wpływowi polityk;
210. podkreśla, że wszelkie kontrole powinny koncentrować się na obszarach, w których najczęściej mogą występować błędy, a w szczególności na tych, na które przeznaczają się największe środki;
211. współpracował ściśle z Komisją nad rozwinięciem sprawozdania oceniającego na podstawie art. 318 w kompleksowe sprawozdanie podsumowujące, odnotowując postępy w różnych obszarach polityki, które to sprawozdanie zostało później włączone jako pierwsza część do rocznego sprawozdania z zarządzania i wyników;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej (Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 45).

⁽²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 3 października 2000 r., Angelo Ferlini/Centre hospitalier de Luxembourg, C-411/98, ECLI:EU:C:2000:530.

Zintegrowane ramy kontroli wewnętrznej

212. poparł włączenie do zmienionego rozporządzenia finansowego art. 63 – który wprowadza „system jednolitej kontroli” do zarządzania dzielonego – podkreślając, że kluczowym ogniwem łańcucha jednolitej kontroli są dobrze funkcjonujące systemy zarządzania i kontroli na szczeblu krajowym i europejskim; zgadza się, że podejście oparte na jednolitej kontroli umożliwi lepsze wykorzystanie zasobów i powinno wyeliminować powielanie kontroli na poziomie beneficjentów; zwraca uwagę, że strategia Komisji polegająca na jednolitej kontroli ma na celu upewnienie się co do wiarygodności wyników kontroli i poziomów błędów zgłaszanych corocznie przez instytucje kontrolne oraz monitorowanie ich pracy za pomocą solidnych i skoordynowanych ram kontroli i audytu; zachęca Komisję do dalszego monitorowania i przeglądu pracy instytucji kontrolnych w celu zapewnienia wspólnych ram kontroli i wiarygodnych wyników;

Badania naukowe

213. opowiedział się za jaśniejszymi zasadami i powszechniejszym stosowaniem uproszczonych form kosztów, np. płatności ryczałtowych w ramach programu „Horyzont 2020”;

Fundusze strukturalne

214. położył nacisk na zwiększenie ciężaru odpowiedzialności krajowych organów ds. zarządzania i kontroli za wykonanie budżetu;
215. poparł odejście od systemu „zwrotu wydatków” (zwrot poniesionych wydatków) na rzecz systemu „uprawnień do płatności”, który znacznie zmniejsza ryzyko błędów;

Rolnictwo

216. opowiedział się za wzmocnieniem wymogów środowiskowych, za bardziej sprawiedliwym przydziałem wsparcia dochodowego z progresywnym systemem płatności korzystnym dla małych gospodarstw oraz dla zrównoważonego i przyjaznego środowisku rolnictwa, a także za tym, by WPR w krótkim czasie i raz na zawsze stała się bardziej atrakcyjna dla młodych rolników;
217. apelował o to, by WPR stała się bardziej zrównoważona pod względem środowiskowym, a jednocześnie bardziej przyjazna dla rolników;

Migracja

218. przyczynił się do tego, by finansowanie unijne sprostało rosnącym wyzwaniom w zakresie migracji w latach 2015–2018 poprzez podwojenie finansowania do kwoty 22 mld EUR;
219. wezwał państwa członkowskie do zajęcia się pierwotnymi przyczynami migracji w koordynacji z polityką rozwoju i z polityką zagraniczną;

Sprawy zagraniczne Unii

220. apelował, by polityka zagraniczna Unii była spójna i dobrze skoordynowana oraz by EFR, fundusze powiernicze i instrumenty finansowe były zarządzane w sposób spójny z polityką wewnętrzną;

Administracja

221. nalegał na zmianę kodeksu postępowania komisarzy, który ostatecznie wszedł w życie z dniem 31 stycznia 2018 r.;
222. domagał się dokonania przeglądu procedur rekrutacji urzędników wyższego szczebla w instytucjach i organach europejskich oraz publikowania wszystkich wakatów w trosce o przejrzystość, uczciwość i równość szans;
223. stale opowiadał się za polityką zerowej tolerancji wobec nadużyć finansowych;

Zalecenia na przyszłość*Sprawozdawczość*

224. przypomina, że w odniesieniu do przyszłych lat art. 247 ust. 1 lit. c) rozporządzenia finansowego stanowi, iż Komisja ma obowiązek corocznie przedkładać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zintegrowany zestaw sprawozdań finansowych i sprawozdań w zakresie rozliczalności, w tym długoterminową prognozę przyszłych wpływów i wydatków obejmującą 5 kolejnych lat;

225. nalega, by sprawozdanie to zawierało analizę wpływu zobowiązań na wielkość zaległości w płatnościach w danych wieloletnich ramach finansowych;
226. wzywa Komisję, by do celów zarządzania i sprawozdawczości oraz w trosce o przyszłą unijną politykę zarządzania przepływami migracyjnymi i integracji opracowała metodę rejestrowania unijnych wydatków budżetowych pozwalającą na zgłaszanie wszystkich środków przeznaczonych na rozwiązanie kryzysu uchodźczego i migracyjnego;
227. zastanawia się, dlaczego Komisja stosuje dwa zestawy celów i wskaźników do pomiaru skuteczności zarządzania finansami: z jednej strony dyrektorzy generalni Komisji oceniają w rocznych sprawozdaniach z działalności realizację celów określonych w swoich planach zarządzania, a z drugiej strony Komisja dokonuje pomiaru wyników programów wydatków za pomocą załączonych do projektu budżetu oświadczeń programowych dotyczących wydatków operacyjnych; wzywa Komisję do sporządzania sprawozdań w oparciu o jeden zestaw celów i wskaźników;
228. zwraca uwagę, że informacje o wynikach są wykorzystywane głównie na szczeblu DG do zarządzania programami i politykami; jest zaniepokojony tym, że ponieważ informacje o wynikach, które zaspokajają bieżące potrzeby w ramach zarządzania, nie odpowiadają obowiązkowi Komisji w zakresie sprawozdawczości zewnętrznej, DG zasadniczo nie korzystają na potrzeby zarządzania swoimi wynikami w wykonywaniu budżetu Unii z podstawowych sprawozdań z realizacji celów, opracowywanych przez Komisję;
229. zwraca uwagę, że DG i Komisja nie są zobowiązane do wyjaśniania w sprawozdaniach z realizacji celów, w jaki sposób wykorzystywały informacje o wynikach w procesie podejmowania decyzji; wzywa Komisję do uwzględniania takich informacji w przyszłych sprawozdaniach z realizacji celów, opracowywanych przez Komisję i DG;
230. ponownie ubolewa, że roczne sprawozdania z działalności nie obejmują oświadczenia o jakości przekazanych danych dotyczących wyników, zatem przyjmując roczne sprawozdanie z zarządzania budżetem i jego wyników, kolegium komisarzy bierze na siebie ogólną odpowiedzialność polityczną za zarządzanie finansami w budżecie Unii, ale nie za informacje o wynikach i rezultatach;
231. zwraca uwagę, że komunikat dla Komisji w sprawie administracji w Komisji Europejskiej przyjęty w dniu 21 listopada 2018 r. (C(2018) 7703) nie zmienia rozróżnienia na „polityczną odpowiedzialność komisarzy” i „operacyjną odpowiedzialność dyrektorów generalnych” wprowadzonego reformą administracyjną z 2000 r.; zauważa, że nie zawsze było jasno określone, czy „odpowiedzialność polityczna” obejmuje odpowiedzialność za dyrekcje generalne, czy też jest od nich odrębna;
232. ponownie przypomina ustalenia z kontroli przeprowadzonej przez Trybunał w 2017 r., w których jest mowa o tym, że Komisja powinna „korzystać z [własnych informacji o wynikach] na większą skalę, a jednocześnie położyć większy nacisk na wyniki w swojej kulturze wewnętrznej”; w związku z tym wzywa Komisję do stosowania budżetowania wynikowego w całym cyklu polityki;
233. ubolewa nad coraz późniejszą publikacją „Rocznego sprawozdania Komisji w sprawie wdrażania instrumentów Unii Europejskiej na rzecz finansowania działań zewnętrznych”, co praktycznie utrudnia nadzór ze strony Parlamentu i ogranicza publiczną odpowiedzialność, jako że sprawozdanie za 2016 r. opublikowano dopiero w marcu 2018 r., a sprawozdania za 2017 r. wciąż nie ma; wzywa Komisję do opublikowania sprawozdania za 2018 r. najpóźniej do końca września 2019 r. oraz do przestrzegania tego harmonogramu w kolejnych latach;
234. zauważa, że w systemach pomiaru wyników stosowanych przez władze państw członkowskich wykryto szereg uchybień, w dużej mierze związanych z projektami zrealizowanymi w latach 2007–2013; zwraca się do Komisji, aby udoskonaliła ogólny system pomiaru wyników, w tym funkcjonowanie wskaźników rezultatu na poziomie projektu, aby umożliwić ocenę wkładu danego projektu w realizację szczegółowych celów programów operacyjnych; zauważa, że przepisy dotyczące okresu programowania 2014–2020 wzmocniły logikę interwencji i zorientowanie na wyniki;
235. ponownie domaga się, aby z uwagi na wielość źródeł finansowania Komisja zapewniała łatwy dostęp do projektów, najlepiej w ramach punktu kompleksowej obsługi, aby obywatele mogli śledzić postępy w realizacji i finansowanie infrastruktury współfinansowanej ze środków unijnych oraz przez EFIS; z tego względu zachęca Komisję do publikowania – we współpracy z państwami członkowskimi – rocznego przeglądu projektów w dziedzinie transportu i turystyki, które były współfinansowane ze środków EFRR oraz funduszy spójności, jak ma to miejsce w przypadku instrumentu „Łącząc Europę”;
236. zwraca się do Komisji, aby:
  - a) usprawniła sprawozdawczość dotyczącą realizacji celów, a konkretnie:
    - jeszcze bardziej zmniejszyła liczbę celów i wskaźników stosowanych w różnych sprawozdaniach z realizacji celów oraz skoncentrowała się na tych, które najlepiej mierzą wyniki budżetu Unii,
    - uzyskała większą zbieżność celów o wysokim poziomie ogólności ze szczegółowymi celami programów i polityk;

- b) lepiej wyważała sprawozdawczość dotyczącą realizacji celów, wyraźnie przedstawiając informacje dotyczące głównych wyzwań Unii, którym jeszcze należy sprostać;
  - c) składała oświadczenie w sprawie jakości przekazanych w sprawozdaniach danych dotyczących wyników;
  - d) w rocznym sprawozdaniu na temat zarządzania budżetem i jego wyników wzięła na siebie ogólną odpowiedzialność polityczną za informacje o wynikach i rezultatach;
  - e) uwzględniła w sprawozdawczości dotyczącej realizacji celów, w tym w sprawozdaniu rocznym na temat zarządzania budżetem i jego wyników, aktualne informacje o wynikach dotyczące postępów poczynionych na rzecz osiągnięcia zakładanych celów oraz zawsze podejmowała lub proponowała działania w razie ich nieosiągnięcia;
  - f) wskazywała, w jaki sposób informacje o wynikach dotyczące budżetu UE zostały wykorzystane w procesie podejmowania decyzji;
  - g) wprowadziła lub ulepszyła środki i zachęty w celu większego skoncentrowania się na wynikach w kulturze wewnętrznej Komisji, uwzględniając w szczególności możliwości, jakie oferują zmienione rozporządzenie finansowe, inicjatywa „Budżet UE zorientowany na wyniki”, sprawozdawczość dotycząca realizacji celów w odniesieniu do trwających projektów i inne źródła;
  - h) opracowała metody przetwarzania danych na potrzeby dużych zbiorów danych pochodzących ze sprawozdań z realizacji celów, aby zapewnić terminowy, uczciwy i prawdziwy obraz osiągnięć; nalega, aby sprawozdawczość dotycząca realizacji celów była wykorzystywana do podejmowania działań naprawczych, gdy cele programów nie są osiąganane;
237. zaleca, by Trybunał w swoim sprawozdaniu rocznym nadal ujmował osobny rozdział dotyczący bezpieczeństwa i obywatelstwa oraz pogłębiał analizę w tym zakresie, ponieważ zainteresowanie publiczne i polityczne częścią budżetu Unii dotyczącą bezpieczeństwa i migracji znacznie przewyższa jej ciężar finansowy;
238. zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu przeglądu spraw – w ramach projektów w obszarze spójności i rozwoju obszarów wiejskich, finansowanych ze środków unijnych, – w przypadku których zwrot dokonany przez UE przekracza rzeczywiste koszty (bez podatku VAT) poniesione w związku z danym projektem;
239. przyjmuje z zadowoleniem przedstawioną w dokumencie konsultacyjnym pt. „Okresowa sprawozdawczość z wyników działania UE” propozycję Trybunału, by publikować raz do roku, w listopadzie roku N+1, ocenę wyników działania Unii obejmującą szczegółowy przegląd informacji o wynikach przekazanych przez Komisję w sprawozdaniu oceniającym na mocy art. 318 TFUE; ponownie domaga się, by w drugiej części tego sprawozdania znalazł się szczegółowy przegląd syntezy zarządzania finansami przez Komisję, jak przewidziano w drugiej części sprawozdania rocznego na temat zarządzania budżetem i jego wyników;
240. przypomina, że ostatecznym celem bardziej skoncentrowanej na wynikach analizy kontrolnej powinno być wprowadzenie ogólnego i spójnego modelu opartego nie tylko na ocenie wykonania budżetu europejskiego, lecz również na wypracowaniu wartości dodanej i realizacji celów strategii politycznej UE na lata 2021–2027, która to strategia powinna zastąpić strategię „Europa 2020”;
241. nalega, by Trybunał lepiej koordynował oceny wyników na poziomie projektu prowadzone w kontekście prac nad poświadczeniem wiarygodności z pozostałymi pracami dotyczącymi wyników, zwłaszcza za sprawą przedstawiania głównych wniosków ze sprawozdań specjalnych w rozdziałach sektorowych sprawozdania rocznego; uważa, że jest to przydatne, jeżeli chodzi o poprawę i zacieśnianie systematycznych kontaktów między właściwymi komisjami Parlamentu zajmującymi się polityką sektorową z myślą o wykorzystaniu publikacji Trybunału;
242. zwraca się do Trybunału o przedstawienie organom udzielającym absolutorium w rocznym sprawozdaniu Trybunału oceny, zarówno pod względem zgodności, jak i wyników, każdej z polityk europejskich z odzwierciedleniem w kolejnych rozdziałach poszczególnych działów budżetu;
243. nalega, aby Trybunał wprowadził rozszerzone działania następcze w związku z zaleceniami z przeprowadzonych przez niego kontroli wykonania zadań;
244. podkreśla, że prawa kobiet i kwestie równouprawnienia płci należy uwzględniać i gwarantować we wszystkich obszarach polityki; ponownie apeluje zatem o uwzględnianie aspektu płci na każdym etapie procedury budżetowej, łącznie z wykonaniem budżetu i oceną jego wykonania;
245. ponownie zwraca się o włączenie do zestawu wspólnych wskaźników rezultatu mierzących wykonanie budżetu UE także wskaźników dotyczących kwestii związanych z płcią z poszanowaniem zasady należytego zarządzania finansami, czyli zgodnie z zasadami oszczędności, efektywności i skuteczności;

Obliczanie poziomu błędu i sprawozdawczość dotycząca poziomu błędu

246. uważa, że metoda Komisji, którą posługuje się ona do szacowania kwot obciążonych ryzykiem lub błędów, poprawiła się z upływem lat, lecz szacunki poziomu nieprawidłowych wydatków dokonywane przez poszczególne DG nie są oparte na spójnej metodzie, oraz że w rocznych sprawozdaniach z działalności DG i w rocznym sprawozdaniu na temat zarządzania budżetem i jego wyników używa się skomplikowanej terminologii, która może dezorientować;
247. zauważa w szczególności, że służby Komisji stosują co najmniej wszystkie następujące pojęcia: poziom błędu resztowego, zgłoszony poziom błędu, poziom błędu w chwili dokonywania płatności, poziom błędu stwierdzony w danym roku, poziomu netto błędu resztowego, średnia ważona poziomu błędu, poziom błędu resztowego w momencie zamknięcia lub wspólny reprezentatywny poziom błędu;
248. zwraca ponadto uwagę, że szacunki kwoty obciążonej ryzykiem w odniesieniu do wydatków za ponad trzy kwartały 2017 r. DG Komisji opierają na danych dostarczanych przez organy krajowe, choć z rocznych sprawozdań z działalności odnośnych dyrekcji generalnych Komisji (zwłaszcza DG AGRI i DG REGIO) wynika, że wiarygodność sprawozdań państw członkowskich z kontroli pozostaje wyzwaniem;
249. zwraca uwagę, że łączna kwota obciążona ryzykiem w momencie dokonywania płatności oszacowana przez Komisję w jej sprawozdaniu rocznym na temat zarządzania budżetem i jego wyników za 2017 r. opiera się na danych liczbowych przedstawionych przez poszczególne służby odpowiedzialne za programy wydatków, które posługują się różnymi metodami obliczania poziomu błędu odzwierciedlającymi różne ramy prawne i organizacyjne; podkreśla, że dalsza harmonizacja metod obliczania zwiększyłaby wiarygodność, rozliczalność i przejrzystość zgłaszanej łącznej kwoty obciążonej ryzykiem i dałaby w przyszłości jasny obraz sytuacji w odniesieniu do poziomu błędu resztowego i poziomu ryzyka związanego z płatnościami;
250. jest zaniepokojony tym, że w sprawozdaniu rocznym na temat zarządzania budżetem i jego wyników porównuje się bardzo różne dane liczbowe, a zatem wprowadza ono w błąd, jako że szacowany przez Trybunał poziom błędu to poziom błędu w momencie dokonywania płatności i bez odliczenia korekt, gdy tymczasem całkowita kwota obciążona ryzykiem wykazana przez Komisję w sprawozdaniu rocznym na temat zarządzania budżetem i jego wyników jest obliczana po odjęciu korekt; uważa zatem, że niemożliwe jest dokonanie właściwych porównań lub wyciągnięcie wiarygodnych wniosków; popiera obliczanie przez Trybunał poziomu błędu bez uwzględnienia korekt; wzywa Komisję do podawania we wszystkich rocznych sprawozdaniach z działalności, jak i w rocznym sprawozdaniu na temat zarządzania budżetem i jego wyników, poziomów błędu bez korekt i z uwzględnieniem korekt; byłby wdzięczny Trybunałowi – w trosce o znalezienie rozwiązania tego braku porównywalności – za wyrażenie opinii na temat wykazywanego przez Komisję poziomu błędu po korektach;
251. w związku z tym zwraca się do Komisji dalsze o ujednoczenie metod obliczania poziomów błędu z metodami Trybunału, przy czym powinna ona uwzględnić różne zasady zarządzania i podstawy prawne, a jednocześnie zapewnić porównywalność poziomów błędu, oraz o wyraźne rozróżnianie kwoty obciążonej ryzykiem z uwzględnieniem zintegrowanych korekt finansowych i takiej kwoty bez korekt; zwraca się również do Komisji o przedstawienie informacji o zdolności naprawczej na potrzeby odzyskiwania nienależnie wypłaconych środków z budżetu Unii;
252. ponownie wyraża zaniepokojenie rozbieżnością metod obliczania błędów stosowanych przez Komisję i przez Trybunał, co uniemożliwia prawidłowe porównywanie zgłaszanych przez nie poziomów błędu; podkreśla, że aby dokonać wiarygodnego porównania poziomów błędu zgłoszonych przez Komisję w sprawozdaniu rocznym na temat zarządzania budżetem i jego wyników oraz w rocznych sprawozdaniach z działalności dyrekcji generalnych oraz poziomów błędu oszacowanych przez Trybunał, przy ocenie poziomu błędu Komisja powinna stosować metodę równoważną z metodą Trybunału, a obie instytucje powinny jak najszybciej zawrzeć porozumienie w tej sprawie; apeluje do Komisji, aby przedstawiała dane zgodnie z metodami przyjętymi przez Trybunał, z uwzględnieniem oczekiwanych szacunkowych korekt;
253. ponownie wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia należytych procedur potwierdzenia terminów, powodów i kwot korekt oraz do przedstawienia w miarę możliwości zestawień informacji o roku, w którym dokonano płatności, roku, w którym wykryto błąd, oraz roku, w którym odzyskane środki lub korekty finansowe ujęto w informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego; zwraca się do Trybunału o podanie wartości korekty zastosowanej do obliczenia poziomu błędu w jego sprawozdaniu rocznym, a także pierwotnego poziomu błędu przed korektami;
254. ubolewa nad tym, że Trybunał nie skontrolował sprawozdania rocznego na temat zarządzania budżetem i jego wyników, choć zbadał on niektóre roczne sprawozdania z działalności, a w szczególności sprawozdania DG EMPL i DG REGIO; wzywa Trybunał do starannego zbadania i dokonania przeglądu rocznego sprawozdania z zarządzania i wyników w jego sprawozdaniu rocznym;

Terminowa absorpcja a osiągnięcie wyników

255. zauważa, że niski poziom absorpcji wynika przede wszystkim z późniejszej daty zamknięcia poprzednich WRF, późnego przyjęcia aktów prawnych, trudności we wdrażaniu nowych wymogów dotyczących obecnych WRF, zmiany zasad umarzania (z roku n+2 na rok n+3) oraz z obciążenia administracyjnego związanego z nakładaniem się okresów obowiązywania WRF;
256. ubolewa nad tym, że Komisja nadal nie opracowała kompleksowej prognozy długoterminowej z myślą o ułatwieniu procesu decyzyjnego związanego z kolejnymi WRF, która byłaby w pełni zgodna z wymogami porozumienia międzyinstytucjonalnego;
257. zauważa, że powolna absorpcja funduszy wciąż jest problemem w niektórych krajach; w związku z tym jest zdania, że grupa zadaniowa ds. lepszego wdrażania powinna nadal pozostać czynna; zauważa również, że Komisja stworzyła inicjatywę na rzecz regionów rozwijających się; w tym kontekście zwraca uwagę na ryzyko nagromadzenia się znacznych zaległości w środkach na zobowiązania przed końcem okresu finansowego;

Konflikty interesów, praworządność, zwalczanie nadużyć finansowych i korupcji

258. ubolewa z powodu wszelkiego rodzaju ryzyka naruszenia wartości zapisanych w art. 2 TUE oraz naruszenia przepisów art. 61 ust. 1 rozporządzenia finansowego odnoszących się do konfliktu interesów, które mogłyby zagrozić wykonaniu budżetu Unii i podważyć zaufanie obywateli Unii do właściwego zarządzania pieniędzmi unijnych podatników; wzywa Komisję do dopilnowania, by wobec każdego naruszenia prawa Unii bądź konfliktu interesów stosowano politykę zerowej tolerancji bez podwójnych standardów;
259. wzywa Komisję do wyegzekwowania rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie sytuacji na Węgrzech ⁽¹³⁾, zalecenia Komisji (UE) 2018/103 z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie praworządności w Polsce uzupełniającego zalecenia Komisji (UE) 2016/1374, (UE) 2017/146 i (UE) 2017/1520 ⁽¹⁴⁾ oraz wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie stwierdzenia wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia przez Rzeczpospolitą Polską zasady praworządności, przedstawionego przez Komisję w dniu 20 grudnia 2017 r. (COM(2017) 835);
260. przypomina o prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) dochodzeniach dotyczących projektów ELIOS i „Heart of Budapest”, w przypadku których stwierdzono poważne nieprawidłowości; w pierwszym przypadku odzyskano niewielką kwotę środków, podczas gdy w drugim przypadku władze węgierskie przyjęły korektę finansową, która jednak wciąż nie została wdrożona; zwraca uwagę, że fakty dotyczące czwartej linii metra są nadal rozpatrywane; ponadto zwraca uwagę, że na Słowacji OLAF prowadzi dochodzenie w sprawie zarzutów nadużyć finansowych, a Komisja prowadzi sześć badań zgodności dotyczących płatności bezpośrednich;
261. przypomina z niepokojem rezultaty wizyt delegacji Komisji Kontroli Budżetowej na Słowacji, które ujawniły szereg uchybień i zagrożeń związanych z zarządzaniem i sprawowaniem kontroli nad funduszami unijnymi oraz ryzyko infiltracji przez przestępczość zorganizowaną, zwłaszcza w kontekście zabójstwa dziennikarza śledczego Jána Kuciaka; wzywa Komisję i OLAF do uwzględnienia wniosków i zaleceń komisji przedstawionych w sprawozdaniu z wizyty, a także wzywa Komisję do aktywnego monitorowania sytuacji, do podjęcia niezbędnych działań oraz do regularnego informowania Parlamentu o działaniach następczych;
262. domaga się od Komisji, by stworzyła w ramach jednego z jej priorytetów jednolitą ogólnoeuropejską strategię aktywnego unikania konfliktu interesów wraz z dostosowaną strategią kontroli *ex ante* i *ex post*; wzywa Komisję, OLAF i przyszłą Prokuraturę Europejską do przewidzenia w tej strategii ochrony zarówno sygnalistów, jak i dziennikarzy śledczych;
263. wzywa Komisję, by zadbała o przygotowanie i wdrożenie w każdym państwie członkowskim planów działania dotyczących konfliktów interesów oraz by składała Parlamentowi sprawozdania z postępów w tym zakresie;
264. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja publikuje listę spotkań komisarzy z przedstawicielami grup interesu; ubolewa jednak, że w rejestrze nie figuruje przedmiot dyskusji prowadzonej podczas spotkań, i wzywa Komisję do uzupełnienia rejestru za sprawą uwzględnienia w nim treści spotkań;
265. zauważa, że zgodnie ze wskaźnikiem postrzegania korupcji za 2018 r. sytuacja w wielu państwach członkowskich nie poprawiła się lub wręcz uległa pogorszeniu; apeluje do Komisji, aby wreszcie przedstawiła Parlamentowi działania następcze w związku z jej sprawozdaniem w sprawie zwalczania korupcji z 2015 r., opisując, najlepiej z podziałem na poszczególne lata, sytuację dotyczącą polityki antykorupcyjnej w państwach członkowskich, a także w instytucjach europejskich;

⁽¹³⁾ Dz.U. C 307 z 30.8.2018, s. 75.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 17 z 23.1.2018, s. 50.

266. podkreśla, że zgodnie z kodeksem postępowania dla komisarzy, który obowiązuje od stycznia 2018 r., byli komisarze przez dwa lata po zaprzestaniu sprawowania urzędu nie mogą prowadzić wobec komisarzy lub ich pracowników działalności lobbingowej na rzecz własnej firmy lub przedsiębiorstwa będącego klientem ich pracodawcy, bądź w sprawach, za które byli odpowiedzialni w ramach swoich kompetencji; wzywa Komisję do zrównania okresu obowiązywania tego zakazu z okresem mającym zastosowanie do przewodniczącego wynoszącym trzy lata;
267. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia i zalecenia Rzecznika Praw Obywatelskich zawarte w decyzji podjętej w ramach dochodzenia strategicznego OI/3/2017/NF dotyczącego sposobu, w jaki Komisja zarządza tzw. efektem drzwi obrotowych w sytuacjach dotyczących jej pracowników; podobnie jak Rzecznik Praw Obywatelskich zachęca Komisję do tego, aby w dalszym ciągu była przykładem, ale i przyjmowała bardziej zdecydowane stanowisko w kwestii oceny pracowników wyższego szczebla, którzy opuszczają służbę cywilną UE; apeluje do Komisji o wprowadzenie usprawnień zaproponowanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich oraz o podjęcie działań następczych w zakresie dobrych praktyk w dziedzinie przejrzystości, na które Rzecznik zwrócił uwagę;
268. podkreśla, że Komitet ds. Etyki musi z własnej inicjatywy wydawać opinie w sprawie konfliktów interesów, w szczególności w odniesieniu do komisarzy, którzy przestają pełnić służbę cywilną; ponadto podkreśla, że skład Komitetu ds. Etyki powinien zostać wzbogacony o członków z organizacji międzynarodowych, takich jak OECD, oraz organizacji pozarządowych specjalizujących się w polityce prawości;
269. przypomina, że w powyższej rezolucji z dnia 18 kwietnia 2018 r. Parlament Europejski wyraził zaniepokojenie procedurami mianowania urzędników wyższego szczebla w Komisji; wzywa Komisję do kontynuowania dyskusji z Parlamentem na temat wdrożenia poszczególnych zaleceń zawartych w rezolucji Parlamentu;
270. jest głęboko zaniepokojony zawartym w odpowiedzi Komisji Europejskiej z dnia 15 marca 2019 r. stwierdzeniem, że „sekretarz generalny był zaangażowany we właściwe sformułowanie odpowiedzi dotyczących jego samego w trosce o ich kompletność i wyczerpujący charakter”, co jest całkowicie sprzeczne z art. 11a regulaminu pracowniczego (Tytuł II: Prawa i obowiązki urzędników) ⁽¹⁵⁾.

⁽¹⁵⁾ „Z zastrzeżeniem poniższych postanowień urzędnik, wykonując swoje obowiązki, nie może zajmować się, bezpośrednio lub pośrednio, sprawami, które dotyczą go osobiście, w szczególności ze względów rodzinnych lub finansowych, co mogłyby wpłynąć na jego niezależność.”